

agrupació excursionista

talaia

VILANOVA I LA GELTRÚ

REVISTA D'EXCURSIONISME

Núm. 264 - ABRIL-MAIG-JUNY 99

TECNICS

AIGUA

LLUM

GAS

CALEFACCIÓ

REPARACIÓ D'ESCALFADORS

Picapedrers, 3 - Tel. 93 814 32 46
VILANOVA I LA GELTRÚ

NOUS
CURSOS

MATRÍCULA
GRATUÏTA!!!

CURSOS HOMOLOGATS PER L'A.E.C.E.I.

Introducció als ordinadors

MSDOS - Windows 3.11 - Windows 95

OFIMÀTICA: Word - Excel - Access - Powerpoint

PROGRAMACIÓ: C - Pascal - Visual Basic - Basic

C++ - Delphi

DISSENY: AutoCAD - PageMaker - CorelDraw -

3D Studio - Photoshop

MECANOGRAFIA: per ordinador i convencional

Classes particulars i per a empreses: i, a més,
CURS AVANÇAT A LA XARXA INTERNET

BEEP

ORDENADORES

Concessionari oficial:

EPSON COMPAQ TOSHIBA ZENITH RICOH

Tota classe de consumibles
i material d'informàtica

C. de l'Aigua, 14
Tel. 93 814 12 96
08800 Vilanova i la Geltrú

TRAVESSA

EQUIPAMENT TÈCNIC ESPORTIU

C/ Galileu, 64 - Telèfon 491 49 98 - 08028 BARCELONA

BUS - 52 - 53 - 56 - 57

- L1 - L5 Plaça de Sants
- L3 - L5 Santa Estació

FERÓPTICA

Professionals de la visió

EL PERQUÈ DE LA QUALITAT
EL PERQUÈ DE LA VARIETAT
EL PERQUÈ DE MOLT MÉS

**LA PARELLA DE VIDRES DE
SOL GRADUATS 4.900 PTES.**

Rambla Principal, 55 (Bulevard Diana)

08800 Vilanova i la Geltrú

c/. **CAPUTXINS, 36**
VILANOVA I LA GELTRÚ

**ELS VOSTRES RODETS
FOTOGRAFICS REVELATS EN 1 H.**

VIDRES VILANOVA

robre

TALLER D'ALUMINI I VIDRE

Av. Eduard Toldrà, 73
Tel. 93 893 61 34
Fax 93 893 17 96

OFICINES I VENDA

Pare Garí, 41 - Sant Onofre, 45
Tels. 93 893 15 92 - 93 893 87 07
Fax 93 893 17 99

NO LIMITS

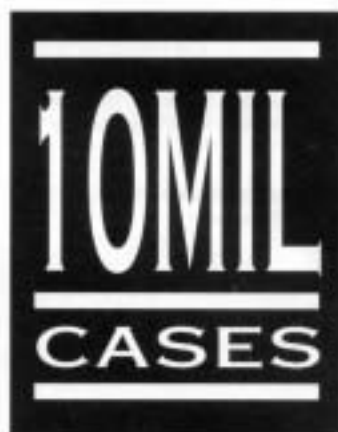
S P O R T

Passió per l'esport

T'equipem amb les millors marques

Vilanova i la Geltrú
Rbla. Ventosa, 3-5
Tel. 93 815 50 98

Vilafranca del Penedès
C/ Santa Digna, 3-5
Tel. 93 817 21 50

*Les millors finques
al millor preu*

C/ Manuel de Cabanyes, 14 (a 59 m de Correus) - Tel. 93 814 43 33 - VILANOVA I LA GELTRÚ

Carrer Comerç, 4
Tel. 93 893 12 57
08800 Vilanova i la Geltrú
CIF G-58124702
<http://www.teleline.es/personal/aetalaia>
e-mail: aetalaia@suport.org

Adherida a:
Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana
d'Espeleologia
Federació Catalana
d'Esports d'Hivern
Federació Catalana de
Càmping i Caravàning

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

REVISTA D'EXCURSIONISME

ABRIL - MAIG - JUNY 1999 • Núm. 264

EDITORS
Agrupació Excursionista
Talaia

PRESIDENT
Salvador Butí i Papiol

SECRETARI
Agustí Poch i Parés

CONSELL DE REDACCIÓ
Josep Blanes i Minguez
Salvador Butí i Papiol
Blanca Forgas i Puigvert
Carles González i Nogués
Agustí Poch i Parés
Joan Raventós i Hill
Jordi Vidal i Simon

IMPRESSIÓ
Gràfiques Llopert
Sant Antoni, 63
Sant Sadurní d'Anoia
Tel. 93 891 03 12

DIPÒSIT LEGAL
B-24.619-90

PREU DE VENDA
500 PTA

TIRATGE
600 exemplars

Foto portada: La carena del Monturull i el coll de Claror
des del cim del Perafita, límits meridionals del circ dels
estanyes de la Pera (Cerdanya).

Autor: Carles González

Els articles publicats en aquesta revista expressen l'opinió dels autors i no reflecteixen necessàriament la de la Junta Directiva de l'Agrupació ni la del Consell de Redacció. En tot cas, l'A.E. Talaia donarà a conèixer el seu parer a través de les editorials o en articles o notes signades per la Junta.

Els articles que apareguin en aquesta revista podran ser reproduïts, total o parcialment, sempre que es mencionin el nom de la revista, el títol de l'article i el nom de l'autor o autors.

Normativa per publicar articles a la revista Talaia

Els socis, amics i col·laboradors que vulguin publicar articles en aquesta revista, caldrà que tinguin en compte les qüestions següents:

El tema de l'article cal que estigui relacionat amb les activitats pròpies de l'A.E. Talaia.

Els articles han de ser inèdits i escrits correctament en català, en suport magnètic (disquet PC) amb indicació del programa i versió. S'adjuntarà al disquet una còpia impresa en paper on s'indica el títol de l'article i el nom i cognoms (o pseudònim) de l'autor. En casos excepcionals, s'acceptaran articles escrits a màquina, en full DIN-A4 i a doble espai.

Els articles, amb les seves il·lustracions, no podran sobrepassar l'extensió màxima de 5 pàgines.

El nombre màxim d'il·lustracions per article no serà superior a 10.

Les il·lustracions fotogràfiques (en paper o dispositiva) hauran de tenir una bona definició. Els peus de les il·lustracions i el nom de l'autor/a aniran escrits en un full a part, precedits d'un número que es repetirà al darrere de la il·lustració corresponent.

Els articles s'hauran de lliurar al Consell de Redacció o a la Secretaria de l'entitat, com a molt a final del segon mes de cada trimestre: febrer, maig, agost o novembre.

Qualsevol canvi en aquesta normativa s'haurà de negociar amb el Consell de Redacció de la revista.

En conveni amb:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

AJUNTAMENT DE
VILANOVA I LA GELTRÚ

Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya

SUMARI

- 5 **EDITORIAL**
Equip de Redacció
- 6 **L'EXCURSIONISME DE CARA AL NOU MIL·LENNI**
Antoni Ordovàs
- 8 **CURS D'INICIACIÓ A L'ALPINISME DE LA REGIÓ III**
Gil Blanch
- 13 **PEDRAM MEMORABLE (1962 - 1999)**
Vicenç Carbonell
- 14 **ESTANYS DE LA PERA I PICS DE PERAFITA I MONTURULL**
Nati Salvadó
- 17 **CRÒNICA DEL COTARRO TALAIENC**
Equip de Redacció
- 21 **Introducció a l'espeleologia VI ARNESOS**
Salvador Belchi
- 23 **El hobby d'aquesta primavera (35) LES BARRAQUES DE VINYA I ELS MARGERS - I**
Joan Lluís Sivil
- 26 **L'entrevista: JORDÍ VIDAL "MAGO"**
Josep Blanes
- 31 **GR-3: La Catalunya interior CAMPS - SANT MAMET CASTELLTALLAT - SALO**
Agustí Poch
- 34 **GR-107: de Queralta a Montsegur Camí dels Bons Homes GÒSOL - BAGÀ**
Josep Blanes
- 37 **GR-107: de Queralta a Montsegur Camí dels Bons Homes GRÉIXER - COLL DE PENDÍS TALLÓ**
Blanca Forgas

editorial

Un dia d'excursió qualsevol, un grup d'excursionistes nombrosos fa via pels camins previstos, amb el bon humor de sempre. El dia ja insegur al principi acaba essent plujós. L'excursió és llarga i està previst caminar entre sis i set hores. Tot just en fa una que han sortit i ja plou, i sembla que té intencions de no parar.

El grup passa per davant d'un refugi qualsevol (propietat de la FEEC) i els organitzadors de la sortida, situats majoritàriament al final del grup per tal de controlar situacions inesperades, arriben al refugi. Molts dels excursionistes hi han entrat. A fora, ara no plou gaire però està tot mullat. No triga gaire a ploure de nou.

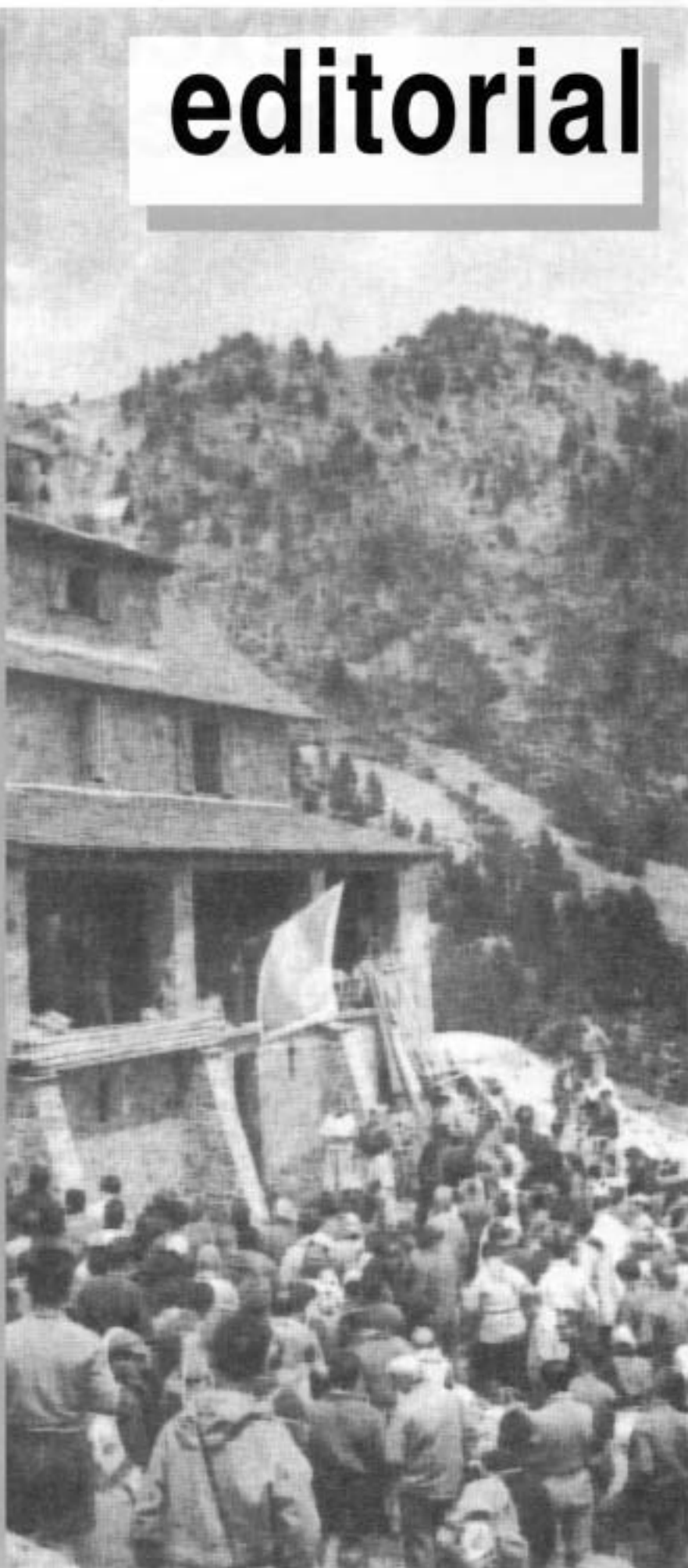
De seguida es reprèn la marxa: no podem perdre temps i, a més, a la font del refugi hi ha un rètol que diu que l'aigua no és potable [fa dues setmanes, el cartell no hi era i s'havia dit a tothom que hi trobaria aigua, sort que no fa gaire sol.

Abans de sortir tothom del refugi, el guarda demana per un responsable de la colla i, enfadat, diu que li han ocupat el refugi sense dir res [suposem que ell tampoc ha dit res] i que ningú ha fet cap despesa, però que ell era allà, treballant, i que ara haurà de netejar el terra i té dret a cobrar 300 pessetes per cada persona que s'hagi aixoplugat al refugi.

Una "cordial" discussió i marxem amb una lliçó que no ens acabem de voler aprendre: no pots protegir-te en un refugi si no pagues o compres alguna cosa, un refugi és una propietat privada!

Potser és una anècdota, però creiem que és una demostració de la tendència mercantilista que estan prenent totes les activitats excursionistes. Fins fa poc, se'ns veia com uns bojos o uns romàntics que feien per gust allò que altres moltes vegades havien de fer per força, i ara se'ns veu com una font d'ingressos. Si es pensa un itinerari, és més important que passi per la vora d'un restaurant que no pas per les runes d'un castell. Si un grup d'un centenar de persones passa per davant d'un refugi, se li ha de treure profit econòmic, si no, ja es poden mullar...

Nosaltres preferim ser romàntics i, fins i tot, que ens prenguin per bojos, abans que ens vegin com a moneders amb motxilla.

L'EXCURSIONISME DE CARA AL NOU MIL·LENNI

S'aproxima la data prou anunciada que esdevindrà quan aparegui en l'almanac el número 2000. Tothom n'espera canvis, innovacions espectaculars, fórmules que ajudin a superar problemes de tota mena: conflictes que s'arrosseguen des de la foscor dels temps. Això desitjaríem, però, ben mirat, i és penós d'admetre-ho, no llencem campanes al vol perquè la monjoia no s'acaba d'assolir mai del tot: en tot cas cal intentar-ho.

Centrant la qüestió vers l'excursionisme, es poden exposar diverses consideracions respecte la inclinació que sentim per la muntanya i el que representa. La impietosa voracitat dels anys exigeix adaptacions constants i, en aquest cas, l'excursionisme que voldríem transmetre, perpetuar, no està exclòs de les trasmudances.

Quines alteracions poden haver en un espai recreatiu en què el tast saborós és, aparentment, l'exercici de caminar? Si la finalitat fos, però, només un andarejar sense solta ni volta, podria parèixer ben bé un got sense suc.

És evident que quan hom forma part d'un centre determinat, ho fa perquè s'hi sent atret d'alguna manera pel contingut d'un fonament, pel benefici que n'espera rebre. Tothom desitja trobar-se en un ambient agradable per poder passar-s'ho bé, per alternar amb la pugna quotidiana de les obligacions que calguin.

Fer excursionisme és un menar que du a diverses opcions, en alguna de les quals t'hi enganxes. Aquest afer de recórrer nous i vells recorreguts, implica un corrent de

curiositat i d'aventura. I el frisar no s'acaba amb l'esplet físic del qui ho practica, sinó que hi ha fets imprevisibles en el trajecte que pot ser mesuradament durador. És com un malefici que et compromet a acceptar la maleïda càrrega de propòsits, capbreus d'intranscendent tonatge i volum. Una semblança al treball del mític Sísif; en aquest cas, nosaltres, per voluntat pròpia.

Què té aquest presumptiu encàrrec que ja ve de lluny, com un revulsiu casolà, per mantenir-te dempeus? De la comunitat d'on va sorgir l'excursionisme en l'últim quart del segle dinou a la realitat d'avui dia hi ha una diferenciada constatació. Aleshores, després d'unes centúries de llangors decadents, es va donar peu a què, en una època donada, es prengués consciència de tot un passat de plenituds memorables. I el novençà fet de l'excursionisme es va afegir prompte, com una conseqüència més, a l'esperit de la Renaixença. Va ésser un pas determinant on els propulsors de l'excursionisme participaren en la comesa, a primera línia, d'anar 'descobrint', estudiant, divulgant el vast context que li era propi, aleshores matèria encara per destriar. La geografia d'un territori 'verge' per a les multituds, l'art amagat a les valls recòndites, tota una antiga saviesa, ardu i meravellós empènyer per posar al descobert un imponderable significat. Des d'aquell punt de partida fins al present hi ha hagut furients riudes i vents aterradors que han posat a prova l'obstinada labor d'una gent que esmerçà entusiasme i voluntat.

Tanmateix, els canvis socials haguts en unes poques dècades foren decisius per transformar formes

de viure, d'actuar. El que va començar com una manifestació científico-cultural amb germen esportiu, dut a cap per uns membres punters en els diversos sabers, va anar expandint-se amb un seguici de noves generacions. I el fluir de les activitats de cara a la muntanya prengueren una vessant més esportiva, al compàs del fabril i convulsiu segle vint. Què en queda, d'aquella extraordinària empenta inicial? Amb 'passar' de pretèrites usances. Tot i així, si hom es troba implicat fins el moll de l'os en el conreu que entranya l'excursionisme, pot fer-se preguntes vers un futur. A l'igual que totes les propostes i objectius que hi ha per resoldre o perfeccionar, el renovat esport de fer excursions, que esperem que vingui amb els aires del nou mil·lenni (en lògiques opinions s'iniciarà el recompte a partir del 2001), pot ser tan heterogeni com l'ocult bagatge que hom pugui dur a dintre del sarro. Qui senti aquesta dedicació vers la muntanya, podrà interpretar-ho amb personal criteri i imaginació; vull dir que cadascú disposa d'una sendera per practicar al seu gust. Això, però, no ha de privar que la maduresa adquirida no hagi de ser una referència que ens identifica en el nostre tarannà.

L'excursionista que senti interès pel variat mostrar que la naturalesa presenta, té un bon rotllo per entretenir-se en l'esdevenir, com ho ha estat fins ara. El constant renèixer a l'eterna recerca d'una harmonia que a voltes no sabem prou apreciar. Cada generació ha d'estimular els seus propis esforços per propiciar il·lusions i a través d'un excursionisme ben entès (sense l'obsessió de mirar-se el mèlic), posat al dia, fent d'ell un bon assessor i com-

panyó de viatge aprofitant les experiències dels que ens precediren.

Molts costums han canviat i, com un fet natural, seguiran fent-ho. D'un temps cap ací, una bona part de la societat (i és un bon símptoma de benestar) freqüenta indrets que abans estaven reservats a la gent de peu i de motxilla. Aleshores, s'han fet habituals els mots medi ambient, sòls degradats per la brutícia... El terme ecologia, ecosistema, abans expressió desconeguda i ara, sovint, de massa banal pronunciar.

Anys a venir fóra increïble que, a la fi, hi hagués una veraç entesa entre tots els pobles i tothom tingués un esdevenidor de normal situació. Que les extensions selvàtiques, els rius, les muntanyes... haguessin deixat d'estar amenaçades per la contaminació, els incendis, els pneumàtics abusius, les tanques intransigents... l'especulació.

De moment, i ans no arribi el que manca de seny, el nostre singular excursionisme demostrarà -hi ha llavor per fer-ho- el seu respecte vers tot el que estima, tant sigui remuntant la vall del riu Brugent o de Coma de Vaca o de... O els més agosarats del gremi, grimpant per totes les arestes i serralades, amb bona cama i millor intuïció, d'aquest nostre planeta que gairebé s'està quedant petit. Aquest enderiat 'tor-nem-hi' de tanta gent que ha esdevingut de totes les edats i condicions, que ha pres part en la tasca d'un esport, practicants espectadors d'un espectacle que no acaba mai de finir. Davant el miratge d'un món tecnificat, de la sopor que a voltes plana, acudir de tant en tant a l'encontre del medi natural no fa gens de mal i més aviat pot ésser un tonificant per avivar els sentits.

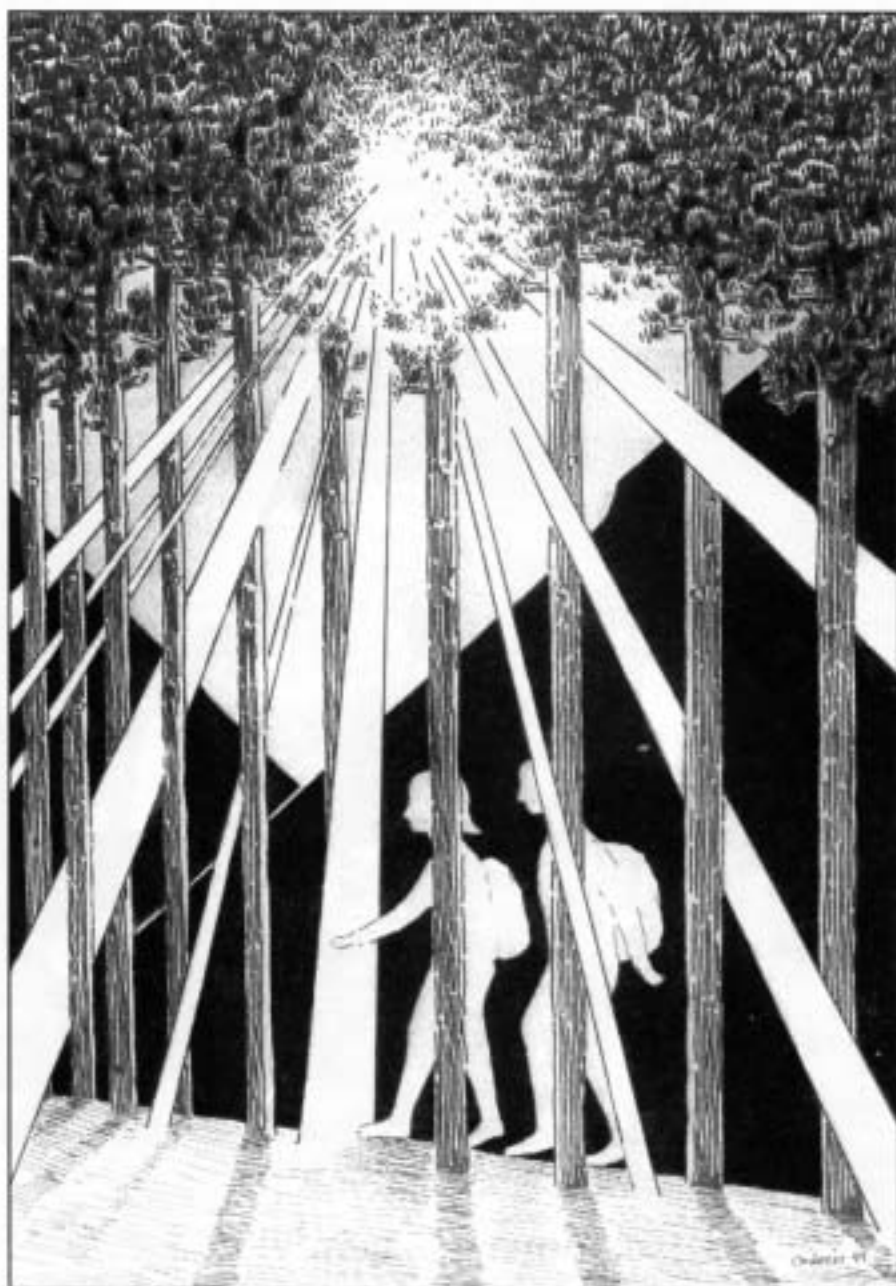
Atès que moltes assignatures espars, el curs encarrerat de la normalització les ha conduït a la incumbència adient, al que en diem Excursionisme, en quedar-se alleugerit d'unes atribucions específiques, li ha quedat, ja fa una bona tirada, la missió del 'no fer res'. L'amor a la muntanya, però, suggereix sempre no estar-se de mans plegades. El pòsit inherent de l'estudiós, l'incita a publicar guies de muntanya, llibres de divulgació, per poder trans-

metre el que hom sent i veu en l'empedreït recórrer pels espais volguts. Cooperar des del camp on hom es mou envers una societat més culta i despresa.

Ara queda per conservar i prosseguir -que no és poc- els gaudis intrascendents del dia a dia. Sensacions de les reiteratives anades tot fent excursionisme; cultiu que no té exhauriment mentre no hi manqui l'aspra del granit. La dificultat que mostra la muntanya defensant inaccessibilitats. El senderó que, dre-turer, serpenteja vers l'alt port d'una serralada, engolit per la insidiosa boira o la neu que tot ho disfressa. Mentre no hi deixi de bufar el bramul gelador que enlluerna l'esguard, penetrant turment, que et fa recordar que en l'esquiú domini ets ben poca

cosa. Mentre hi hagi boscos en l'esclat de la lluminositat tardorenca i pradells per ajaure's. I aigües junyides pel desglaç que la primavera deslliura. Mentre s'hi trobi l'assentament d'unes cases pagesivoles, d'una ermita romànica, d'un castell evocant un fet d'història. I no estigui en desús les hores perdudes d'emba-daliment. O no siguin rars la virtut, el valor de la companyonia d'altres companys d'armes, tot compartint l'horitzó i la paraula i les hores plàcides o de dissort. Mentre hi hagi tot aquest embalum en perspectiva, com aquell qui diu sense moure'ns de les nostres muntanyes o de més enllà, hi ha full de ruta per a una bona estona. Per entrar amb seguretat vers el tercer mil·lenni.

Antoni Ordovàs

*Grup
d'Escalada
i Alta
Muntanya*

CURS D'INICIACIÓ A L'ALPINISME DE LA REGIÓ III

Del 22 d'abril al 14 de maig de 1999

Donada la fama de les altes muntanyes de la zona del Penedès-Garraf, es veu que la gent de la regió III de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya va decidir de fer un curs perquè la gent de per aquí sabés com sortir-se'n en cas que caigués una forta nevada.

Bé, com correspon a un cursset d'iniciació, ens hem trobat gent de tota condició i origen: alguns havien fet, sobretot, espèleo; altres, escalada en roca, i també hi havia senderistes. Tots, però, sufi-

cientment bojós per la muntanya com per voler anar més enllà de la tranquil·litat d'una cova, roca o corriol, per pujar fins als cims més gèlids. Com que el curs l'organitzava la Regió III, no només érem gent de la Talaia, sinó que també hi havia gent de grups de Sant Pere de Ribes i de Sitges.

Tot va començar un dijous al vespre, poc després de sopar, amb una mica de xerradeta d'aquelles que t'ajuden a fer la digestió i que si l'escoltessis t'ajudaria a afrontar millor els perills de les jorna-

des pràctiques.

La primera sortida no va ser pas al Pirineu, sinó que ens vam quedar a la vora de casa: a Montserrat, a la zona de les Agulles, per testejar el nivell d'escalada de tots els participants. I és que al grup hi havia des d'algun expert en el tema de roca fins a "pardillos" com ara jo que ho teníem tot per aprendre. Ens vam dividir en diferents cordades i vam anar fent vies. L'experiència va ser positiva per a tots i ningú es va desdir de continuar escalant, d'ara en

El grup del curs d'alpinisme a punt de començar les pràctiques a la zona d'Agulles de Montserrat, a prop de la Portella. Foto: Carles González

*El Viro baixant de l'agulla del Sol Ponent tot fumant amb la seva pipa.
Foto: Carles González*

Pràctiques d'escalada en una agulla de Montserrat. Foto: Marga Carbonell

endavant, combinant la neu i el glaç amb la roca, i això que el vent que bufava el dia 25 d'abril era d'allò més desagradable... et molestava mentre pujaves i t'impedia disfrutar del paisatge quan t'estaves esperant en una reunió. En resum: mai m'havia abraçat tan fort a una pedra com aquell dia. Vam estar tot el matí i part de la tarda pujant i baixant per les parets, fins que ens vam reagrupar tots al refugi Vicenç Barbé. El dia va acabar (com no pot ser mai d'una altra manera) amb un dinar i molt de "caf-xondeo" en un bar del Bruc; per a més informació: és aquell que té ressenyes i sempre està ple d'escaladors.

De la primera sortida de veritat, al Pirineu i en alçada, només us puc explicar allò que m'han explicat, i és que el "menda" va tenir la gràcia de lesionar-se just el divendres abans de sortir. I després

diuen que la muntanya és perillosa? A vegades és més perillós no posar el peu a fora de casa! S'havia previst de pujar a la Maladeta, però a causa de les condicions climatològiques i l'estat de la neu, es va preferir acampar al pla de Senarta. A la tarda del dissabte van estar fent pràctiques amb els grampons a la roca (pel que sé,

van estar pujant i baixant pedretes al voltant del campament). També van aprendre a fer un polipàs per poder rescatar algú si mai queia en una esquerdada d'una glacera. Es va arribar a la conclusió que només tenien autorització a caure en esquerdes aquells que pesen poc... i és que són més fàcils de rescatar. El final de la jornada va ser de

Fent pràctiques de gramponatge sobre roca al pla de Senarta. Foto: Marga Carbonell

Rescat hipotètic de l'interior d'una esquerda d'una glacera. Foto: Marga Carbonell

pràctica de nusos.

L'anècdota del dia la va protagonitzar l'Elio que va dormir sense sac; bé, no va dormir gaire perquè tenia fred. Va passar-se la nit practicant la posició fetal, que se suposa que és la millor per mantenir la calor corporal, però sembla que ell no n'ha quedat gaire convençut. I és que havia anat a sopar amb altres cursetistes i amb el Vero a Benasc. Quan van tornar, es va adonar que la seva motxilla encara era dins el cotxe del Tole i com que és MOLT bona persona, abans de despertar-lo per demanar-li les claus va preferir passar la nit en posició fetal i aguantar.

Diumenge, com que el temps no millorava, van anar amb cotxe fins a les pistes d'esquí de Cerler. Allà, van buscar una pala amb neu

i van començar a tirar-se (que bé que s'ho van passar, oi?). Van aprendre a frenar-se amb les mans i els peus, com encordar-se, com utilitzar el piolet per frenar la caiguda, etc...

La segona sortida, sí que la recordo, i tant que me'n recordo! Tot va començar el dissabte, a les sis del matí, i és que ja són ganes d'aixecar-me tot feliç el dissabte, a la mateixa hora que qualsevol altre dia de la setmana: hauria maleït

el despertador. A les sis, doncs, estàvem tots a l'estació, gent de Vilanova i gent d'arreu (de Sitges, de Sant Pere de Ribes o d'on faci falta) i tots preparats per fer una becaïnet a dintre del cotxe, mentre el sofert de torn (que sempre acostuma a ser el mateix, i és que la

vida és així d'injusta) conduïa. Conduïa? Bé, se suposa, perquè quan tothom dorm, qui vigila el conductor?

De tota manera, vam arribar tots i ben vius fins a Terradets. Allà vam reagrupar-nos per esmorzar. I és que calia anar ben forts per poder aguantar la jornada. I de l'esmorzar, rectes cap a Espot, cap al Parc Nacional d'Aigües Tortes i Estany de Sant Maurici. Amb els cotxes ben guardadets al pàrquing, comencem a penjar-nos motxilles a l'espatlla i comencen també aquells pensaments que ens aniran turmentant durant les tres hores de caminada que ens queden: "No sé per què he carregat tant la motxilla. Només són dos dies!" La llarga pujada ens deixarà al capdamunt de la vall de Peguera, al refugi de Josep Maria Blanch, envoltats pels cims de Mainera, Peguera i Monestero... és ben bé a l'hora de dinar. Hem sortit de l'aparcament del parc, a uns 1.600 metres d'alçada, i hem acabat a les portes del refugi, a més de 2.300 metres, envoltats de la neu dels cims i el glaç dels estanys. Només per aquest paisatge valia la pena la caminada.

Després de dinar, vénen els típics repassos de teoria i de nusos, i és que cal estar preparats per afrontar les emocions de les

El grup encordant-se per practicar caigudes controlades (Cerler). Foto: Carles González

Pràctica d'ascensió per pales de neu inclinades. Foto: Toni Castelló

L'estany Tort de Peguera encara glaçat, amb el Tuc de Saburó i el Saburó Interior. Foto: Carles González

Cordada doble de curesistes pujant per un terreny molt de neu i roca. Foto: Toni Castelló

pales de neu que trobarem demà. Traiem el cap a fora (comença a

fer fresqueta) i mirem d'orientar-nos amb els mapes de la vall. Tot

és un ball de brúixoles i altímetres; demà veurem si ens hem situat bé. Per acabar d'aprofitar la llum, fem una desbandada general per anar a recollir llenya seca per dintre del bosc del Pi Negre, i és que caldrà alimentar bé la llar de foc del refugi si no volem pellar-nos de fred, aquesta nit.

Amb la llar de foc ben encesa, ja ve l'escampada de trastos i teca, i és que s'ha de sopar d'hora si un vol anar a dormir d'hora per alçar-se d'hora. Desgraciadament, no es poden publicar en una revista seriosa com aquesta tots els acudits que es van arribar a dir durant la sobretaula, bé... si teniu curiositat, la propera vegada pugeu amb nosaltres.

I, ràpidament [sembla que no hagi passat el temps], tornen a ser les sis del matí i ja tenim a tothom traginant cap aquí i cap allà: plegant sacs, escalfant cafè o te, i preparant arnesos, crampons, cordes i tot el material per començar a pujar. Finalment, quan enfilem cap a l'estany Negre, la nostra primera etapa cap als cims, ja és més tard del que voldríem. Ara, a primera hora del matí, la neu encara està ben glaçada i podem anar caminant sense enfonsar-nos. Però estem al mes de maig i el sol no perdona; un parell d'hores més tard, a cada pas enfonsem mitja cama a la neu.

Cal anar orientant-se per saber quin és el millor pas entre l'estany Tort i el Negre per tal d'anar cap al cim del Peguera, i no és pas cosa fàcil quan tot el que veus són pins, roques i neu. Finalment, després d'una llarga grimpada per una paret de roca i neu, fem cim (no pas el Peguera, sinó un petit pujol entre els estanys) i veiem al davant nostre la gran extensió nevada de les crestes que tanquen la vall. Des d'aquest mirador privilegiat, escollim les parets a on farem les pràctiques de neu durant

tot el dia. Ens encordem de dos en dos i enfilem cap allà, vigilant sempre de mantenir la corda amb la tensió adequada per poder socórrer el company en cas de perill o caiguda.

Un cop arribats a peu de paret, ens distribuïm tots i comencem a pujar, un amunt i l'altre assegurant ancorat a la neu amb el piolet, i després canvi de papers, el segon puja i el primer és el que assegura. Hi ha qui es llença pendent avall per comprovar que l'estan assegurant bé, i no sempre funciona (sort que la neu està tova). Després de pujar, vindran les pràctiques de ràpel assegurat amb dos piolets i les tècniques per poder-los recuperar una vegada som a baix. La jornada s'acaba amb una petita ruta mixta que inclou passos sobre roca i sobre neu, amb un ràpel final assegurat amb piolet.

Acabades les pràctiques, cal tornar cap al refugi, ara utilitzant una nova ruta que ens durà a l'estany Negre sense haver de desgimpar grans pendents: cal dinar i cal recarregar totes les motxilles per tornar a baixar fins als cotxes. Avui estem baixant i sembla que hauria de ser més fàcil que la pujada, però es nota el cansament dels dos dies i sembla que la mot-

xilla (ara mig buida) pesi encara més que ahir...

Arribats a l'aparcament, ja només ens queda carregar els cotxes i marxar, i com sempre se'ns ha fet tard. Baixar fins a Vilanova ja no és més que una llarga be-caina, sempre que no conduïxis, és clar!

I ja per acabar, no podia faltar la festeta... Ens vam trobar tots a la Talaia, el divendres dia 14 de maig, tots: cursetistes, monitors i el "secretari" del curs, el Tole. Imagineu-vos si ho havíem fet bé que fins i tot ens van donar un diploma que diu que ja sabem moure'ns per l'alta muntanya...

Com era d'esperar, la festeta va incloure un bon pisolabis, amb els bons ingredients de la terra com

Muntant un ràpel amb dos piolets. Foto: Carles González

ara el vi del Penedès i la coca de recapte de Vilanova. Però, tot i això, on realment es van desfermar les passions i on es van poder sentir tot tipus de comentaris va ser en la projecció de diapositives, i és que després d'uns gots de vi i/o unes quantes cerveses, la gent es torna molt irreverent.

En resum, ara, tots hem après a moure'ns, no només sobre roca sinó també sobre neu i glaç, i a mantenir les mesures de seguretat necessàries. I tot això passant-nos-ho molt bé, i és que l'ambient que trobes a la muntanya sempre és immillorable.

Ah! Si teniu previst pujar a l'Everest un d'aquests dies, evidentment compteu amb nosaltres!!!!

Gil Blanch

Baixant per un fort pendent cap al refugi Josep M. Blanc. Foto: Carles González

PEDRAM MEMORABLE (1962-1999)

**Exposició fotogràfica de Vicenç Carbonell Virella
(del 28 de maig al 10 de juny de 1999)**

Vosaltres ja sabeu la dèria que tinc pels castells (de pedra), les masies penedesenques i les fites, tot fet de pedres. Temps enrere vaig veure una petita mostra de les masies de Vilanova i la Geltrú. En podríem fer una altra de les masies comarcals. També vaig veure fites i molins d'arreu del Principat.

Avui tinc la satisfacció de presentar-vos una mostra de les sortides de fora de les nostres comarques, de fotografies fetes a partir de l'any 1962, de quan, amb 27 anys, vaig adquirir la primera càmera de fotografiar. D'això, només fa 37 anys. Les primeres fotos, fins al 1986, són en blanc i negre. Des d'aleshores, gairebé totes són en color, però aquí he preferit fer les còpies totes iguals. De les més de 9.000 fotos que tinc, un terç són de família i amics, un altre terç de la comarca del Penedès i la resta de més enllà.

Aquesta modesta exposició, per a mi no té res d'artística. Només és

una tria de les fotos que més m'agraden, que poden representar el meu escàs sentit fotogràfic i, més que res, una representació del que he vist en aquest món.

En dic "Pedram memorable" per dos motius. Pedram, que vol dir "munió de pedres", per l'estima que tinc per les pedres i, memorable, que vol significar "digne de memòria", per les vivències que sovint em tornen a la memòria, més quan agafo els àlbums, tot comprovant com un s'ha fet gran, però alhora pensant que ens ho hem passat molt bé i encara procurem passar-nos-ho bé, mentre el cos aguanti.

Avui, crec que tenir habitualment una bona companyia, la de la dona, la de vosaltres i altres persones conegudes que no són aquí per ésser-ho en altres activitats, és bàsic per viure la vida en plenitud, disfrutant-la cada dia, i aquesta manera de viure es reflecteix en el que has fet durant tots els teus anys, en

aquesta mostra, en les que ja vaig veure, en el treball professional que tenia, en les col·laboracions a revistes i setmanaris, en el quefer diari que un es busca per fer el que més li plau, com és sortir d'excursió, preparar una marxa o una caminada, és a dir, més o menys el que feu tots vosaltres i que pertanyeu a una mateixa col·lectivitat.

Bé, deixem-nos de malenconies. La mostra que teniu aquí és un pretext més per tenir-vos a tots en aquesta sala, els que més ens coneixem, i per parlar de coses que són gairebé comunes a tots.

Com podeu observar, la selecció fotogràfica abarca una gran diversitat temàtica, de coses fetes amb abundància de pedra, des d'estàtues a monuments megalítics —de pedres grosses—, passant per castells i torres, esglésies romàniques i monestirs gòtics, ponts naturals, muntanyes de pedra, colomars, forns de calç, ruïnes romanes, edificis exemplars, coves prehistòriques, etc., una barreja que surt de la meua temàtica preferida, però que la feina, els viatges i les excursions m'han donat l'oportunitat de veure. Res més que això, una mostra que no té cap pretensió, però que em fa gràcia exposar en la que considero la meua societat.

Si voleu veure fotos més artístiques, he portat uns àlbums on aquesta expressió és més present, fetes en una època en què era de la Secció fotogràfica del Centre d'Estudis de la Biblioteca-Museu Balaguer, anys en què vaig provar de fer alguna cosa diferent, però que no he seguit. En aquesta col·lecció, hi trobareu de tot, alguna d'elles també en aquesta exposició, però bàsicament fotografies que cercaven perfecció, a la qual mai vaig arribar.

Vicenç Carbonell

La Tossa de Montbui, l'any 1968. Foto: Vicenç Carbonell

Secció
de
Muntanya

ESTANYS DE LA PERA I PICS DE PERAFITA I MONTURULL

(Cerdanya)

És la primera sortida de la secció de muntanya des que hi ha hagut la renovació de la junta de la secció, per això, en part, ens serveix per donar a conèixer algunes de les propostes que

ja estan embastades i, així, entre tots, anar-nos engrescant amb nous projectes. Em sembla que ens faltaran dies, però ganes i gent, segur que no!

L'excursió que hem fet aquest cap de setmana, 19 i 20 de juny, és una de tantes grans possibilitats que ens ofereixen els Pirineus; és una excursió modesta en temps i dificultat, però prou interessant.

A la Baixa Cerdanya, acoïllits pels pics de Perafita i Monturull, trobem els estanys de la Pera, on neix el riu Aràns. Per arribar-hi, cal anar a Martinet i agafar la desviació cap a Lles, i seguir després la pista (asfaltada) que porta a Cap de Rec d'on surt una altra pista forestal que arriba fins als Estanys de la Pera. La pista forestal és apta per a qualsevol vehicle, tret de l'últim tram que empitjora, cosa que a nosaltres ens serveix d'excusa per deixar els cotxes a les Pollineres, en una zona habilitada com aparcament, i començar la nostra caminada. Des d'aquest mateix punt, enllacem amb el GR-11 que, seguint la vall amunt, per entre verds prats, avets i matolls de nerets que ja han començat a florir, ens menarà al refugi. El riu Aràns (aquí encara un rierol) i els nombrosos recs ens fan la passejada molt agradable. A uns 25 minuts de l'inici de la caminada, trobem un bonic salt d'aigua. 15 minuts més tard, arribem ja al refugi dels Estanys de la Pera, a 2.360 m (refugi guardat de la FEEC). Després d'acomodar-nos i tenir el temps just de donar un tomb pels voltants del refugi per fer-nos una idea del que serà la cami-

El refugi guardat dels Estanys de la Pera, de la FEEC. Foto: Carles González

Participants camí del coll de Perafita, seguint el GR-11 que entra cap a Andorra. Foto: Joan Raventós

Cim del Perafita, amb un peu a la Cerdanya i un altre a Andorra. Foto: Carles González

nada de l'endemà, ja tenim el sopar a taula. Havent sopat, traïem el cap a fora: fa una nit clara i serena i anem a dormir amb el ple pressentiment que l'endemà farà bon dia.

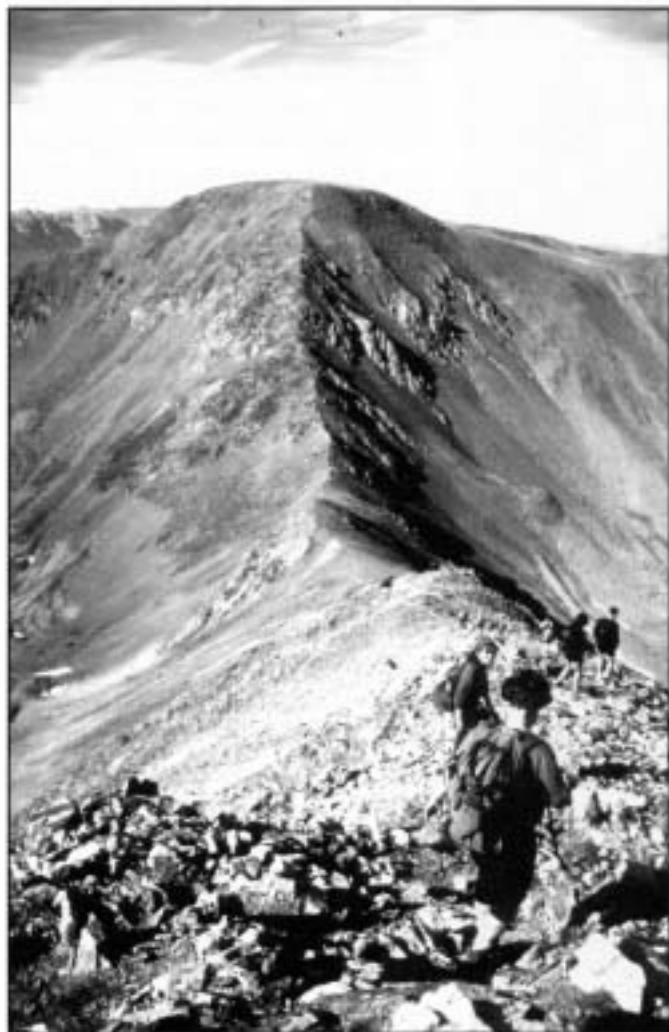
La nit... quina nit!, quins roncs! Ah!, però el més bo de

tot és que hi ha un bon grup de talaiencs que encara va amb *hora vella* o sinó ja m'ho explicareu: el toc de matines era previst a les set, però a les sis jo abans ja hi havia un rebombori que déu n'hi dol! En fi, després d'esmorzar i d'afegir-se al grup quatre talaiencs més, a les vuit, amb

rabiosa puntualitat, el ramat de 27 caps inicia la marxa.

Primer, seguint els senyals del GR, ens enfilem cap al coll de Port de Perafita (2.582 m), divisòria d'estats. Seguint de dret com anem, baixariem cap a Andorra pels estanys de Perafita i per la vall del riu Perafita.

Nosaltres, però, ens adrecem en direcció sud-oest seguint la carena i ens enfilem cap al pic de Perafita (2.752 m). El camí no té cap pèrdua, això ens permet delectar-nos amb la diversitat i bellesa de les flors. A dalt al pic, ens hi estem una bona estona i com que hi ha una panoràmica bastant excepcional, ens entretenim a resseguir totes les carenes i pics que configuren l'escenari que ens envolta (un bon exercici de geografia).

Descens cap al coll de Claror. Al fons, la carena del Monturull. Foto: Carles G.

En plena carena del Monturull. Foto: Joan Raventós

Vista panoràmica des del cim del Monturull. Foto: Nati Salvadó

Baixem, en direcció sud, cap al coll de Claror (2.575 m) i remuntem la carena, fent alguna petita grimpadeta, fins al pic de Monturull (2.761 m).

Arribats a dalt del Monturull (2.761 m) segueixen les converses de localització de pics; les

vistes són molt semblants a les que vèiem des del Perafita: el Montsent de Pallars, el Pic de l'Orri, el Salòria, el Monteixo, el Comapedrosa, el Tristaina, la Tossa Plana de Lles, la Serra de Cadí... per citar-ne alguns.

El gruix de la colla dalt del Monturull. Foto: Joan Raventós

Encarant-nos cap al sud-est, hem seguit un tros de la carena de la Serra de la Valleta. A partir d'aquí, *com que el ramat està una mica esgarriat*, la baixada cap al refugi l'hem fet per diferents variants –per tartera o per terreny més ferm...–, però, això sí, tots (gairebé tots?!) passem per entre els dos estanys de la Pera. Abans d'arribar a aquest punt, una bona colla ens hem entretingut i hem fet nombroses fotos en un prat de pastura d'excel·lent bellesa, teixit de blau amb flors de genciana. Oh!, que bonic; de debò, només amb aquesta troballa ja es fa valer l'excursió.

Dinem a la vora del refugi. L'ambient que hi ha, les bromes i els comentaris són un clar reflex que l'excursió ha estat un èxit. Un bon preludi per a les properes sortides de la secció.

Desfem el camí, que vàrem fer ahir a la tarda, per anar cap als cotxes i tornar cap a Vilanova.

Nati Salvadó
20 de juny de 1999

Situació general del refugi dels estanys de la Pera i els seus voltants. Foto: Nati Salvadó

Crònica del "cotarro" talaienc

BIBLIOTECA

Ha ingressat a la nostra biblioteca un llibre dels Senders de Gran Recorregut donat per la FEEC, on figuren el GR7, el GR171, el GR172 i el GR174. Aquest llibre pot ser de gran utilitat per als nostres caminaires, tot i que els gristes talaiencs ja han recorregut bona part dels itineraris esmentats.

D'altra banda, el col·lectiu Xúlius, de Sant Pere de Ribes, ens ha regalat un llibre d'àmbit local editat per ells: *Coneguem el nostre terme i les masies*, la qual cosa ens permetrà conèixer una mica més els nostres veïns comarcals. També ha ingressat a la biblioteca el llibre *Aproximació als molins de vent fariners de Catalunya*, de Gener Aymami, un excursionista de la UEC de Barcelona.

I l'altre llibre d'àmbit comarcal que ha ingressat als prestatges de la Talaia ha estat *Moliners, Calcinares i Poaters. Un passeig per la Cubelles pre-industrial*, d'Albert Tubau.

També teniu a la biblioteca, a la vostra disposició, un disquet amb informació de terrenys d'acampada per als qui voleu anar de càmping aquest estiu. A més, si el que voleu és conèixer un sector determinat del mapa de carreteres de tot Europa, també hi ha un CD del qual podreu treure una còpia impresa de la zona que penseu visitar.

SOL·LICITUD DE SUBVENCIÓ

La Talaia ha cursat la corresponent sol·licitud de subvenció a la Direcció General de la Joventut de la Generalitat de Catalunya. S'ha demanat un ajut econòmic per enllestir les obres d'instal·lació i rehabilitació del sector del local on està previst desenvolupar les activitats de la Secció d'Infants i Joves.

La sol·licitud ha estat degudament argumentada i documentada, fins i tot amb el corresponent pressupost d'obres valorat pel mateix industrial que ens ha fet les obres del local. Esperem que aquesta vegada sigui atesa la nostra petició. D'altra banda, la Secció d'Infants i Joves ha estat inscrita al Cens General d'Entitats de la Direcció General de Joventut i reconeguda com a grup de jovent legalitzat, sota la tutela de la Talaia.

PARADA DE LLIBRES PER SANT JORDI

Enguany, tampoc podem faltar a la nostra cita a la Rambla i, si més no, amb un equip de gent renovat en part, que sense faltar a la tradició, a més de la parada de llibres, presentaren l'exposició fotogràfica de les activitats més rellevants de la Talaia, en la qual les seccions tingueren una bona intervenció. Dos maniquins abillats d'espeleòleg i muntanyenc ambientaven la

parada, que com cada any fou visitada per un munt de gent. I de les vendes, no ens en podem pas queixar, ja que es van doblar respecte l'any passat, si bé comptàvem també amb l'aportació de tres llibreries: Tanit i La Mulassa (ambdues sòcies de la Talaia) i Montcau, de Barcelona, sense oblidar la producció pròpia de mapes, opuscles de caminades i marxes, etc., que també tingueren molt bona sortida. Com sempre, els minsos guanys que resten de marge els dedicarem a la compra de nous llibres per a la nostra biblioteca.

REFUGI BALDRIC

Se'ns torna a oferir la possibilitat de continuar llogant el Refugi Baldric, de Nevà, contràriament al que havíem dit: que només el tindríem fins al març de l'any 2000. Els propietaris han considerat la possibilitat de continuar i ens l'ofereixen novament per llogar, però encara hem d'estudiar la viabilitat de mantenir aquest refugi i, sobretot, assegurar la continuïtat per part nostra del servei als socis. Us mantindrem informats de les properes gestions.

CURSET D'INICIACIÓ A L'ALPINISME

Tal com estava previst, el passat mes d'abril es va fer el Curset d'Iniciació a l'Alpinisme, organitzat per l'ECAM. Tot i la participació d'11 cur-

Crònica del "cotarro" talaienc

setistes, en les primeres sortides es va considerar la manca de monitors suficients i es va manifestar un cert descontrol i manca de pedagogia i material per part de l'organització. En les sortides següents, aquests aspectes van millorar una mica, però sense arribar a la plena satisfacció dels cursetistes. Sort en tingueren que la documentació fou elaborada a la Talaia per algun monitor vilanoví, perquè l'ECAM no hi aportà res.

Tot i que el curset va resultar positiu, es transmetrà una queixa a l'ECAM i a la FEEC per millorar propers cursets.

TROBADA D'ESPELEÒLEGS DE CATALUNYA I ASSEMBLEA DE LA FEDERACIÓ CATALANA D'ESPELEOLOGIA

Organitzada pel nostre GET, va tenir lloc aquesta trobada i assemblea a la sala d'actes de la UPC de Vilanova. Segons els nostres espeleòlegs, resultà un èxit. Tot i amb això, potser es van oblidar algunes qüestions que poden considerar-se protocol·làries, com ara oblidar-se dels amfitrions o alguna altra qüestió més greu, com el fet de no acceptar la presència de les càmeres de Canal Blau, en el seu dret d'informar, a causa de la negativa de la Federació.

LES OBRES DEL LOCAL

Mica en mica, anem fent petites obres al local. Així, la fusteria dels balcons del segon pis ja la tenim canviada; un cop posats els vidres i pintats, tindrem assegurat que no ens entri aigua els dies de pluja i no apareguin goteres al pis de sota.

També al segon pis, s'ha arranjat la sala situada a la cantonada dels carrers del Comerç i de Sant Pere: s'ha enrajolat, s'han repassat les parets, s'hi ha fet una nova instal·lació elèctrica i s'han pintat les parets i la fusteria, sempre amb l'excel·lent col·laboració d'uns pocs socis. Volem recordar, doncs, que necessitem tot tipus de col·laboració, sobretot de paletes, pintors i electricistes. Us hi esperem!

LES ACTIVITATS D'AMICS DE LA SARDANA NO DECAUEN

Els Amics de la Sardana continuen la tasca de promoure els actes sardanistes que tenen programats. Així doncs, el passat dilluns de Pasqua varen celebrar amb força concurrència l'Aplec de Pasqua, a la Masia Cabanyes. Va resultar un bon èxit.

L'audició de sardanes del mes de maig tingué lloc a la plaça de la Vila i va anar a càrrec de la cobla Ciutat d'Igualada.

El mes de juny tingué lloc la 12a Trobada de Sardanistes Infants, amb la Cobla Reus Jove. L'èxit va ser considerable. Posteriorment, el dia 19

de juny hi hagué l'assemblea general de socis d'aquesta secció, que amb la poca concurrència habitual tractaren els temes de l'ordre del dia i el programa sardanista per a la propera temporada.

Cal que no perdin l'empenta que encara els queda i que, en tot cas, prenguin nota dels canvis haguts a la Talaia i busquin jovent per a substituir aquesta ja veterana junta. Mentrestant, que no decaigui!

RENOVACIÓ TOTAL I CANVI DE JUNTA A LA SECCIÓ DE MUNTANYA

Després d'un llarg període d'inactivitat, la Secció de Muntanya ha tornat a revifar-se. Se n'ha fet càrrec un equip jove. Després de l'assemblea de renovació, la junta de la secció ha quedat com veieu a continuació:

President

Carles Gonzalez

Sotspresidents

Margarida Carbonell

Joan Raventós

Secretària

Nati Salvadó

Tresorera

Montse Porcar

Vocal de Campaments

Ramon Martí

Vocal de BTT

Andreu Ferrer

Vocal de Marxes

Joan Ferrer

Aquesta colla vol endegar una sèrie de projectes per

Crònica del "cotarro" talaïenc

potenciar i dinamitzar aquesta secció que, de fet, és la mare de totes les altres seccions i la més antiga de l'entitat. Sobretot, es vol recuperar l'esperit de grup organitzat i també el de guiar els qui s'inicien a la muntanya, donant-los el sentit de la continuïtat dins la Talaia, amb sortides col·lectives a l'alta muntanya, campaments, travessies, etc., i amb el suport de cursets per millorar les tècniques del nostre excursionisme. Cal donar-los el màxim de suport en aquesta nova singladura.

CRÒNICA DELS DIVENDRES CULTURALS

Comença aquesta crònica dels actes que celebrem els divendres a la sala d'actes del nostre local, amb una primera xerrada informativa, el dia 9 d'abril, i que anà a càrrec de Miquel Orriols, cap del Servei d'Urbanisme i Obres de l'Ajuntament vilanoví, que vingué a presentar-nos **LA REVISIÓ DEL PLA GENERAL D'URBANISME**, tema controvertit a nivell ciutadà a causa de la repercussió que representa de conversió de terrenys, urbanitzacions, afectacions, camins i carreteres, preservació de zones de vegetació i un llarg etcètera de qüestions relacionades amb la ciutat i el seu entorn que motivaren l'interès d'una nodrida concurrència, la qual, després d'una extensa exposició de temes tècnics per part del ponent i damunt dels plànols del municipi,

començà una bona tanda de preguntes sobre les qüestions esmentades, la qual cosa féu que la sessió s'allargués fins ben tard, fins i tot continuà pels passadissos de l'entitat.

El dia 10 d'abril, tingué lloc el **REPARTIMENT DE PREMIS DE LA 41a MARXA SOCIAL D'ORIENTACIÓ**, amb una gran afluència de marxadors que esperaven que els toqués un trofeu i que, de fet, foren recollits pels guanyadors i primers classificats, amb gran rebombori per part de la nodrida concurrència. Al mateix temps, es repartiren els premis del **CONCURS FOTOGRÀFIC DE LA CAMINADA POPULAR** i del qual resultà guanyadora la Tina Moya. Per arrodonir la sessió, el Jesús Santacana ens passà algunes pel·lícules retrospectives de diverses marxes que serviren per recordar allò de: —Carai, que n'érem de joves, llavors!

Era el dia 16 quan l'Antoni Ordovàs ens féu la presentació i exposició de la **MAQUETA DE LA NAU VÍKING D'OSEBERG**, que després de la seva il·lustrada introducció a la cultura escandinava i les activitats del poble viking, pormenoritzà la construcció d'aquesta extraordinària maqueta, la qual, un cop observada en la realitat, fa que es compregui la infinita paciència i la depurada tècnica que va tenir per a la seva construcció. Molts aplaudiments premiaren aquella meritòria feina del nostre bon amic i soci més

antic de la Talaia.

I el dia 30, l'Andreu Ferrer i la Lurdes Montoliu ens varen presentar un interessant audiovisual sota el suggerent títol **d'OLORS, SONS I IMATGES DEL NEPAL**; després d'una explicació introductòria ens ensenyaren amb molta autenticitat el seu viatge per les ciutats, pobles i camins nepalesos, amb anècdotes i vivències. La música contundent d'aquella regió i els perfums dels ambientadors que varen cremar a la sala ens transportaven cap a aquells mítics paratges i els estalviaren fer gaires explicacions, perquè les imatges parlaven per si mateixes. Tot i amb això, potser ens hauria agradat que ens detallessin alguns dels cims himalaiencs o alguns llocs singulars. L'excel·lència d'aquest audiovisual fou premiada amb càlids aplaudiments.

Mentrestant, el maig començava amb un altre audiovisual presentat per una colla de senderistes europeus, encapçalats per la Blanca Forgas, que ens presentaren **CORSEGA, UNA MUNTANYA EN EL MAR**, on ens relataren el seu pas per l'illa mediterrània, amb unes excel·lents vistes de les rocalloses muntanyes i altes serralades, així com de les seves cases, viles i ciutats, sense oblidar les meravelloses cales, amb l'aigua d'un blau verdós intens que invitava a cabussar-s'hi. No cal dir que molts aplaudiments clogueren aquella in-

Crònica del "cotarro" talaienc

teressant crònica d'unes vacances de muntanya, però mediterrània.

El dia 14 va inaugurar-se una bonica i interessant exposició amb el suggerent títol de **LES FLORS I EL CAMÍ**. Consistia en un bon recull de fotografies de flors de muntanya d'uns autors ben coneguts: Salvador Butí, Josep Blanes i Joan Raventós, les quals motivaren, a continuació, la projecció d'altres flors en format de diapositives, per mitjà de les quals la Maria Carme Barceló féu una excel·lent explicació tècnica i botànica de les característiques de cada espècie. La Queti Vinyals cloqué l'acte amb la lectura i el comentari de diversos passatges literaris i llegendes que feien referència a les flors. El conjunt de l'acte tingué una acollida excel·lent i fou molt ben comentada pels assistents.

I el dia 21, fou Gener Aymamí, un excursionista de la UEC de Barcelona, qui ens vingué a parlar sobre **APROXIMACIÓ ALS MOLINS DE VENT FARINERS DE CATALUNYA**, títol d'un llibre del qual és autor el mateix conferenciant. Un tema prou interessant però que no tingué el ressò que s'esperava, tot i que entremig de la xerrada hi hagué intervencions dels assistents sobre el tema del molins fariners. I el darrer divendres de maig, Vicenç Carbonell inaugurava una exposició fotogràfica d'una de les seves grans aficions: les pedres his-

tòriques; d'aquesta manera, el títol de la mostra era **PEDRAM MEMORABLE**: un reguitzell de fotografies d'arcades, castells, dintells, escultures i un munt de coses més, totes de pedra, que li donaren el motiu per fer una introducció al tema esmentant. Com podeu veure en l'article d'aquest butlletí amb el mateix títol de l'exposició, Vicenç Carbonell va comentar que, sobretot, allò era un petit recull dels seus múltiples viatges i excursions. Cal dir que aquesta curiosa exposició va tenir una excel·lent acollida.

I encetàvem el mes de juny amb una xerrada del Bienenve Moya sota l'interessant títol de **EL SOLSTICI D'ESTIU I EL CALENDARI FESTIU**. En el transcurs de l'acte, ens explicà amb el seu estil característic totes les festes i actes que caracteritzen aquest període, sobretot aquelles en què el foc és protagonista, i d'altres on els entremesos i les mogudes de les festes majors omplen el calendari. I no sols repassà les festes de l'estiu, sinó que les anà lligant al voltant de l'any. Només es deixà l'època del carnaval, del qual ja va venir a parlar el febrer passat. Els aplaudiments clogueren aquesta interessant dissertació.

Fou l'11 de juny quan va tenir lloc la presentació del llibre **MOLINERS, CALCINAIRES I POUATERS. Un passeig per la Cubelles preindustrial** del qual és autor l'Albert Tubau. Aquest llibre, que ha obtingut el premi d'in-

vestigació local Vila de Cubelles, fou presentat per un altre bon amic nostre, el periodista Xavier García Pujades, que glossà l'extens treball de recerca de l'autor i la seva tenacitat a l'hora de buscar dades d'aquests oficis ja oblidats, així com trets de la seva personalitat. L'Albert Tubau presentà el contingut del seu llibre que com ell titula és un passeig per la vila de Cubelles abans d'introduir-se en l'època industrial, on l'artesania i les manualitats eren a l'ordre del dia.

Per cloure aquest cicle, ja que a la sala d'actes ja hi fa molta calor, la darrera conferència anà a càrrec de tres coneixedors de l'astronomia: Jordi Cairol, Tòfol Tubau i Jofre Torelló, que ens vingueren a presentar el proper **ECLIPSI DE SOL, AGOST 1999**. Aquest fet extraordinari va fer omplir la sala de gom a gom de gent encuriosida per aquest fenomen astronòmic, el qual fou detallat amb diverses diapositives on es mostren les diferents confluències del nostre planeta, la Lluna i el Sol. El proper agost veurem poc o molt com funciona un eclipsi. Mentrestant, fora de la sala d'actes, es preparava la cloenda del curs 1998/1999 que també va servir com a celebració del solstici d'estiu. O sigui, com s'acaba sempre: amb coca i porrons de cava!

Bones vacances!

Introducció a l'espeleologia VI

ARNESOS

En aquest article, parlarem d'un dels elements més importants de l'espeleòleg: l'**arnés**, també anomenat *cadireta*, *bau-drier* o *talabard*, depenent de

bir millor un "*saque*" o una caiguda, en canvi, per treballar, per fer barrancs o per fer espeleologia, en principi no existeix el "*saque*".

part del ventre. La violència de retorn del xoc en un arnés complet pot provocar traumatismes greus al cos, a l'espatlla i a les cervicals.

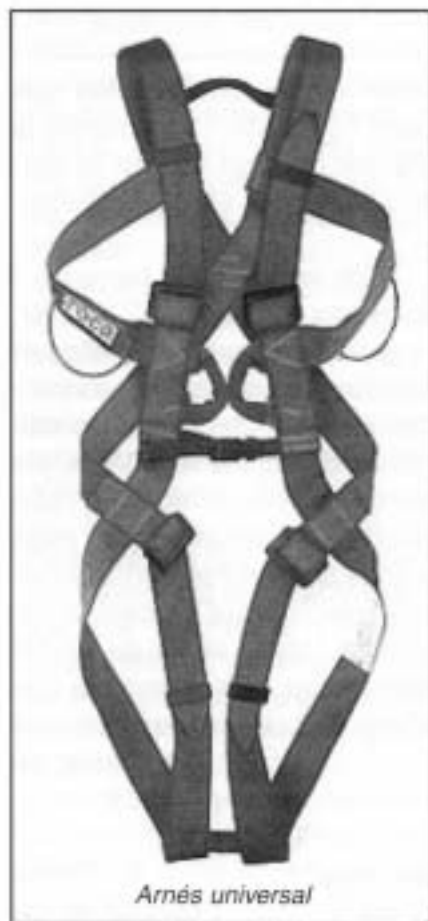
Existeix un estudi documentat i filmat a alta velocitat (400

Arnés canyons

la zona on s'anomeni. Nosaltres l'anomenarem arnés.

N'hi ha de diversos tipus: de barrancs, d'escalada, de treball... i d'espeleo. Cadascun té unes particularitats que el fan diferent, per exemple: els d'escalada són més còmodes perquè estan pensats per absor-

Arnés universal

imatges per segon) que demostra que l'arnés de cintura és el que dona millor seguretat en cas de caiguda de cap per avall, ja que, aproximadament, el centre de gravetat del cos és a la

Suplement de pit

L'arnés és una peça de cinta plana amb uns gruixos determinats, construïts d'una forma peculiar, que s'adapta a la cintura i agafa també les cames. També n'hi ha que, a més a més, agafen el cos, són els arnesos sencers. També existeixen els de rescat. Al capdavant tots són sistemes per "agafar" el cos quan ens pengem a la corda.

Antigament, cadascú es feia el seu arnés amb un cordino de 3

Arnés d'escalada mercury

Suplement torsal

Arnés d'escalada bonnie

metres, aproximadament. Lògicament, era molt incòmode, però no hi havia res més. Després es va passar a fer el mateix, però amb cinta plana: hi havia més superfície en contacte amb el cos i no es "clava" tant com el cordino. Finalment, per al nostre benefici, van començar a arribar les versi-

la cintura i les cames, i porta unes xapes foradades que fan de passador i bloquejador per tancar el circuit de la cinta. Antigament, el cosit es feia amb cordill gros perquè semblava que aguantava més, però quan friccionava amb la roca, el cordill es feia malbé abans. L'experiència ha ensenyat que és

Arnés d'espeleo

cances de comoditat. Per a practicar espeleologia convé que l'arnés tingui una cinta addicional per al cul perquè faci de cadira quan s'està penjat. Quan el comprem, també hem de tenir en compte la nostra alçada; hi ha models en què el punt d'ancoratge queda més alt. Per últim, hem de procurar que si-

Arnés d'espeleo fractio

millor molts cordills petits que pocs i gruixuts, i és aquesta la tècnica de cosit que es fa servir actualment en els arnesos.

Els arnesos de barrancs i escalada són "tancats", és a dir, ja porten una mena d'anella per al mosquetó o *maillon*, i es col·loquen en el cos com unes calces. A diferència d'aquests, els arnesos d'espeleologia són oberts i es tanquen per mitjà d'unes anelles integrades a l'arnés, perquè que es canvia sovint de roba i el fet de portar diferents gruixos de roba fa que s'hagi de poder variar fàcilment les mides de l'arnés.

Arnés d'espeleo superavanti

ons comercials d'arnés que no eren res més que adaptacions de sistemes d'aviació i d'altres camps.

La cinta plana de l'arnés va cosida als trams d'unió entre

Arnés d'escalada jump

gui regulable i que ens quedi ben ajustat al cos i a les cames.

Aquest aparell és un element imprescindible per a nosaltres, els espeleòlegs; és per això que tindrem cura dels freds a la roca i de netejar-lo bé: el fang fa malbé els cosits. Un cop rentat, no el deixarem MAI al sol, perquè els raigs UVA perjudiquen les fibres que componen l'arnés.

Salvador Belchi

- 1 Devallador stop
- 2 Arnés de Pit
- 3 Croll Ventral
- 4 Mosquetó Seguretat
- 5 Maillon Semicircular
- 6 Arnés de Cintura
- 7 Mosquetó Auxiliar
- 8 Cab d'Ancoratge

A l'hora de triar un arnés, hem de tenir clara la seva utilització. Si volem un model polivalent, tindrem man-

El "hobby" d'aquesta primavera (35)

LES BARRAQUES DE VINYA I ELS MARGERS -1

Les barraques de vinya, també anomenades barraques de pedra seca, cabanes i, més popularment, mulasses, són unes petites construccions

que es troben escampades per les diferents comarques de la geografia catalana, per tant, no són exclusives de les nostres contrades, ara bé, sí

que és cert que aquí hi són o hi eren molt abundants.

Aquestes barraques són elements senzills de l'arquitectura popular i rural; ens donen testimoni de l'antic treball de la terra i formen part ben integrada del paisatge. Sovint, passen molt desapercebudes a causa de la seva morfologia.

Les anomenem de pedra seca —que vol dir: construcció feta sense fang o cap altre material que les lligui. La seva construcció i la seva situació vénen condicionades pel fet de tenir ben a prop, com a matèria primera, la pedra, la qual cosa és evident en el nostre terme municipal que és esglaonat i està rodejat de muntanyes per tres dels quatre punts cardinals, llevat del sector de mar.

QUI NECESSITAVA AQUESTES BARRAQUES?

Si sortim cap als afores a peu, trobarem alguna mulassa o barraca sencera o mig enderrocada. La distribució de les barraques de vinya coincideix, bàsicament, amb les zones dedicades al conreu d'aquests arbusts tan apreciats: els ceps, i no tan sovint amb els conreus d'olivera o ametller.

Esporàdicament, aquestes construccions podien servir també per a activitats ramaderes i bosquetanes: carboners, calciners, escorçaires, llenyataires, caçadors..., encara que, freqüentment, empraven refugis més peribles (més dèbils i caducs).

Algú podrà raonar que a les muntanyes ara no n'hi ha, de vinya (*vitis vinifera*), i té raó, però quan es varen ortigar, va ser per plantar-hi vinya, i llavors va ser quan es van fer les barraques, que també servien per passar-hi la nit, ja que el poble que-

Barraca del Pau Tallaferró amb el seu amo a la porta. Foto: Joan Lluís Sivó

Escala fora paret, a la terra del Ruana. Foto: Jordi Minella

Escala a la paret. Foto: Jordi Minella

dava molt lluny per anar i venir cada dia. La gent necessitava el màxim d'hores per descansar i recuperar les forces gastades per esmagencar (arrencar) aquelles pedres. A partir de la invasió de la fil·loxera, que va matar totes les vinyes, a finals del segle passat, el conreu de la vinya a les muntanyes va ser substituït pel de garrofers. Al final, aquests també han estat substituïts pels pins, sobretot des de la glaçada del dia de la Candelera (2-3), del febrer de l'any 1956, que els va matar gairebé tots (també va matar oliveres, cereals, hortalisses, etc.).

És veritat que el temps i la mà de l'home contribueixen a la desaparició de les coses; se sap, però, que pel que fa a les barraques en el nostre entorn, no fa gaire temps que es podien localitzar fins a un total de 130 d'aquestes construccions, segons publicà l'estudiós vilanoví Albert Tubau i Garcia al Diari de Vilanova, el desembre de l'any 1995.

ELS SEGARRETES

Els segarretes eren gent procedent d'aquella comarca que feien fei-

nes temporals. Baixaven a la costa perquè els cereals hi maduraven primer que a la seva comarca i, així, tenien la temporada més llarga. A Vilanova, els segarretes i altres obrers sense feina anaven de bon matí a la plaça Llarga i paraven a les voreres, esperant que els amos que tenien necessitat de braços per al seu camp els llogués. Hi havia colles que eren contractades sempre pels mateixos amos i anaven a masies, és a dir, ja venien amb feina contractada. D'altres, però, si els llogaven per anar a treballar lluny, cap a les rabasses, també feien nit a les barraques que hi havia, per estalviar-se la caminada fins a la vila.

Aquest aspecte de la vida laboral succeïa a Vilanova durant el segle passat i també en el present. Entre aquest "segarretes", n'hi havia alguns que en sabien força, del tema del treball en la pedra, ja que la seva comarca és a muntanya i hi ha molt bones margades.

TERMINOLOGIA

Aprofitaré aquest reportatge per a difondre una mica la terminologia

que envolta el treball de la pedra en sec.

MARGE: mur de pedra seca treballada per una cara que serveix per a contenir la terra d'un pendent.

PARET: mur de pedra seca treballada per les dues cares que serveix per dividir o tancar una porció de terra amb diverses finalitats. Segons l'acabat superior, les parets es coneixen com:

PARET CABRERA: paret que té la darrera filada superior que sobresurt considerablement de la paret; la seva funció és, precisament, evitar que el bestiar la pugui botar (saltar).

PARET AMB ESQUENA D'ASE: paret que acaba amb un perfil apuntat, normalment fixat amb algun tipus d'argamassa.

RASSANT: paret amb la darrera filada de pedres més a menys quadrejades.

ENCADENAT: paret amb la darrera filada composta per pedres més o menys arrodonides per la part superior.

Barraca fotografada prop del GR-3, a Camps. Foto: Joan Lluís Sivill

PETRIL: és el nom que reben les petites parets, acabades amb caire de mig punt.

Les eines que utilitzen els margeters són la MANUELLA i el PERPAL, per arrencar la pedra; l'AIXADA, la SENALLA i el CÀVEC, per manejar la terra i el reble; el MAR-

TELL, el PICASSO i la PICASSA, per adobar la terra, i la CIVERA, per transportar-la.

ORIGEN DE LA PARAULA MULASSA

Sembla que aquest terme només és propi de Vilanova, i segons un reportage de L'Hora del Garraf,

Vicenç Carbonell l'atribueix al motlle de fusta que empraven per construir la volta de les barraques i que s'anomenava "mulassa" (fet que recull Coromines en els seus diccionaris), i que acabaria donant nom a la construcció. Altres teories apunten al fet que les mulasses (groses mules) que s'hi introduïen haurien provocat que se'ls donés aquest nom.

LA TÈCNICA DE LA PEDRA SECA

La tècnica de la pedra seca és elemental. Consisteix en la sobreposició de pedres que encaixen i formen un mur, però l'habilitat es mostra en l'acoblament d'unes pedres amb les altres i el seu falcat amb pedres més petites.

Aquesta tècnica permet altres aplicacions, com són, per exemple, els marges que sostenen les feixes de conreu, als quals s'hi incorporen altres elements com ara escales, amagatalls per a les eines o el cocó per al càntir. També s'han trobat pous de gel construïts només amb pedra seca.

Joan Lluís Sivill i Vergés

Bibliografia:

Albert Tubau Garcia. Diari de Vilanova, desembre de 1995

Magí Miret i Mestre / Eduard Riu Barrera. Miscel·lània Penedesenca 1995. Institut d'Estudis Penedesencs

Josep LL. Pol i Llompart. Revista de cultura popular de Mallorca, desembre 1997

Trinitat Ruiz, L'Hora del Garraf, gener de 1999

AL LLORO, SOCIS I SIMPATITZANTS!!!

EL NOSTRE ESTIMAT REFUGI BALDRIC ESTÀ A LA DISPOSICIÓ DE TOTS. I HO ESTARÀ UNS QUANTS ANYS MÉS; PER TANT, PODREU SEGUIR PASSANT BONES ESTONES D'ESBARJO GAUDINT DEL PAISATGE I LA GASTRONOMIA PRÒPIA O DELS VOLTANTS, SUAR LA CANSALADA I LES BOTIFARRES COLLINT BOLETS, MADUIXES I CIRERES, CADA COSA AL SEU TEMPS, I GAUDIR DE LA PLUJA DES DE L'INTERIOR DE CAN BALDRIC DE DALI, TOT JUGANT A CARTES, AL PARXÍS, O BADANT PER LA FINESTRA ABANS D'ANAR A DORMIR, AMB LA FRESCA DE LA NIT.

CAN BALDRIC US ESPERA!!!

L'entrevista JORDI VIDAL "MAGO"

De l'heterogeni i ampli ventall de personatges que caracteritza a la nostra entitat, els més joves també juguen el seu paper i actualment són protagonistes i capdavaners de moltes de les activitats. Hem escollit per l'entrevista d'avui un jove dels més representatius d'aquesta generació que encapçala la Talaia: el Jordi Vidal. Qui no coneix el "Mago"? Així el coneixen els amics. Decidit, aixèrit i sempre optimista, és un bon esquiador de pista i de muntanya, domina l'espeleologia i l'escalada en roca i en glaç, i la seva predilecció és per a l'alta muntanya. Si a més dedica algunes hores a l'entitat participant en l'organització del bar o fent de membre de la Junta Directiva o bé del GEAM, que més volem? Què esperem a fer-li una entrevista? Aquí la teniu, llegiu les seves opinions.

En aquesta ocasió, hem cregut que calia entrevistar una persona de l'entitat com el Jordi Vidal, a qui tots coneixem com el Mago. Ho farà com un soci jove però actiu. I començarem amb les preguntes habituals en aquestes entrevistes.

A veure, Jordi, com vas començar a la Talaia? Fes-nos cinc cèntims primerament de la teva fitxa personal.

Sóc soci des del 76, però perquè me'n van fer, jo -francament- no vaig començar a venir pel local fins el 92 o potser era a finals del 91, en què vaig participar en algun GR on també hi anaven els meus pares, que van ser els que em van animar, suposo que pel fet que frequentava massa les discoteques i preferien que anés més a la muntanya. Vaig començar doncs amb els GR fins que en la Marxa d'Orientació del 92, a Castellolí, a l'hora del dinar estava davant del Toni Castelló i, parlant, parlant, em va convèncer perquè anés a escalar. I sí, sí, me'n recordo perfectament que era el 4 de març del 92 que em van portar a escalar, allà a la Facu, i doncs va ser el dia que considero que va canviar la meua vida, ha estat el canvi més gran que hi ha hagut a la meua vida. Aquell dia era un dissabte, jo no havia escalat mai, i vaig sentir que l'endemà anaven a La Mussara, jo no sabia ni què era allò de La Mussara, i tot tímid vaig preguntar si hi podia anar, si molestava o què, si era molt difícil la cosa, i em van dir que no molestava i que hi podia anar perfectament. I així doncs

El Jordi Vidal "Mago". Foto: Jordi Vidal

vaig anar a La Mussara i allà va acabar d'agafar-me el 'mono'. Recordo que va estar tres o quatre caps de setmana plovent i jo venia els divendres per aquí, per quedar amb la gent, fins que un dia el Castelló que em veia i també el Toni Massana, ens van agafar a mi i al Tole i ens van portar a fer la paret dels Tarradets, i allò ja va ser definitiu, vaig pensar que allò no ho podia deixar córrer.

Bé, jo en principi et demanava la teua fitxa personal, suposo que vas néixer a Vilanova, quants anys fa d'això?

Doncs, mira, vint-i-nou.

Després d'aquesta introducció potser no cal ni que et pregunti si hi estàs d'acord, que et faci aquesta entrevista, oi?

Bé, doncs, no cal que representis un sector concret. Sabem que a més d'escalada has fet esquí i també espeleo. Penso que són les tres branques més dinàmiques quant a actuació a la muntanya. Explica'ns una mica com vas anar a parar a cada una d'aquestes branques.

Tal com et deia vaig començar a anar a escalar uns quants caps de setmana seguits a partir d'aquell mes de març, i recordo que el primer del maig següent es va organitzar una Col·lectiva a Santander, els del G.E.T. i els del G.E.A.M. Jo no coneixia pràcticament a ningú del G.E.T. És més, si t'haig de ser sincer et diré que un any abans de tot això o potser menys no sabia ni tan sols què significava la paraula 'espeleologia'. Allà vaig conèixer els d'Espeleo, que en aquell moment hi havia el Mam, la Núria Santacana, hi havia el Nando, el Vicenç Lara, i bé, allà recordo que vam fer un dia escalada i un dia espeleologia. Jo no havia estat mai en una cova, ni tan sols turística, i allò va ser per a mi una revelació, no em podia creure el que estava veient. I després d'això ja vaig començar també a fer espeleo. Els primers anys amb el Mam érem com allò que es diu, cul i merda, tot el que vaig aprendre va ser gràcies a ell i reconec que li dec molt. S'ha de dir que va ser un dels reiniciadors de l'espeleo en aquesta última etapa de la

Avenc Mamelons al Mont Caro (juny del 1992). Foto: Jordi Vidal

Talaia i tot el que conec li dec a ell.

I així vaig anar combinant espeleo i escalada, i amb això vam fer alguna muntanya, vam fer esquí de muntanya...

Pel que fa a l'esquí, es pot dir que tu ja estaves iniciat amb esquí de pista, perquè hi anaves amb els teus pares, i això et va servir de base per fer un tipus d'esquí no gosàrem a dir extrem, però gairebé...

Home, sí, hem fet alguna travessa, esquí de muntanya, hem fet algun cim, que jo no considero que sigui esquí extrem, ni de bon tros, però bé, Déu n'hi do el que hem fet, tot i que volem fer tantes coses alhora que no es pot amb tot. Ara mateix estem provant coses noves, fem cursets, és a dir, no parem.

Ara ja pràcticament i a pesar de la teva joventut estàs fent o pots fer fins i tot de monitor d'escalada, tranquil·lament, tot i que no siguis reconegut oficialment per l'ECAM. De fet has participat activament en l'organització dels cursets d'espeleo i d'escalada que s'han organitzat a la Talaia.

Bé, de cursets d'espeleo ara fa anys que no m'hi poso, que potser estan una mica enfadats... En escalada el que s'ha de dir és que quan una persona entra i domina una mica el tema d'assegurar i muntar reunions, l'any següent ja segur que farà de monitor perquè li mengem el tarro

de tal manera que segur que en farà, no se n'escapa. Vull dir amb això que potser sí que he contribuït a iniciar molta gent a la muntanya i a l'escalada, però com jo n'hi ha hagut molts altres de l'entitat que han portat el jovent a fer espeleologia i a escalar.

Entre altres activitats també ara has entrat a la nova junta de la Talaia i a més, a les estones lliures, col·labores a portar el bar de l'entitat, oi?

Sí, ara amb el bar nou penso que s'ha d'aprofitar, no solament per portar jovent, que és el que sempre s'ha intentat, sinó que penso que ara s'ha aconseguit el que almenys jo no havia vist mai aquí dins, que és que la gent gran entrés al bar, i quan dic gent gran vull dir gent més gran que nosaltres. El bar havia estat sempre una mica dels joves, dels de l'espeleo i l'escalada, i ara el que es veu és que hi entra gent de totes les edats i de les diverses seccions, de senders, de muntanya, tot tipus de gent que passa per la Talaia, i la prova la tenim els divendres quan muntem una mica de sopar, hi ha gent que ja són assidus, i això abans no passava.

Tot i que ets representant d'aquesta generació jove, penso que tens ja algunes fites importants en les dues o tres branques que has practicat. Per què no ens les cites?

Sí, bé, he estat en tres mogudes que surten un mica fora del normal, però abans de parlar-ne voldria deixar clar, i s'ha de dir sincerament, que he tingut molta sort d'estar en el moment adequat i amb la gent adequada, perquè sense aquesta gent, que tots eren amics i companys, aquestes fites o activitats que vàrem poder fer un dia no les hagués pogudes fer, hem tingut la sort a favor nostre. Hem fet tres coses i penso que les tres han sortit prou bé.

Jo vaig començar a fer espeleo i la xifra aquesta del 1000 la tenia com una xifra així màgica, pensava que baixar 1000 metres a sota terra era inimaginable, però hi poses tantes ganes perquè un dia ho vols aconseguir que penso que són aquestes ganes el que fan que un bon dia trobis uns companys i et muntis una sortida, com l'intent que vam fer a l'Illaminako Ateak, el 1993, a la frontera entre Navarra i Osca. Allò era un pou de 1325 metres, hi van anar el Ramon Camacho, el Toni Massana, el Mam, el Xavi de Morella, i tres xecs, que també hi van entrar, no sé si em deixo algú. Aquella vegada es va muntar una història de fer de portadors, i jo no vaig poder anar-hi per raons de la feina i em va sentir molt malament, la veritat.

En aquell intent penso que van arribar a uns -800 mp i no van tenir la sort d'arribar a la fita que s'havien proposat tot i que per a ells allò ja va ser prou important. La cota màxima la vam aconseguir l'any següent, que érem el Mam, el Pere Dot, de Sant

A prop de les gorges del Taldra, al Marroc (agost del 1997). Foto: Jordi Vidal

Feliu i jo. Ens ho vam plantejar com una sortida, vam estar una setmana allà penjats, vam fer el porteig nosaltres mateixos i tot ens va sortir rodó. Penso que allò va ser com un premi per l'esforç anterior i aquella fita per a mi va ser la cosa més important que havia fet a la meua vida.

Alguna cosa més, explica...

Allò era, doncs, el 94. El 1995 ens vam afegir a una expedició amb els de la UES de Sabadell, que anaven a la Gouffre du Berger, als Alps, a França concretament, i bé, allà vam baixar fins a uns 1050 mp, no vam aconseguir arribar fins al fons de tot, que és a 1122 em sembla, perquè se'ns acabava el carbur, però en definitiva ja havíem fet el que volíem. D'aquella sortida en tinc també un bon record, potser no tant com el de la primera, però molt positiu. De Vilanova hi vam anar el Xavi Rossell, el Joan i jo, i la Teresa i l'Ariadna d'acompanyants, que va ser quan l'Ariadna va tenir aquell accident. Recordo que el Xavi i jo ja no hi volíem entrar. Vam anar a l'hospital a veure l'Ariadna i el Joan ens va dir que sí, que sí, que havíem d'entrar al pou, que no ho podíem deixar. Potser va ser pel fet aquest de dedicar-li a l'Ariadna i al Joan i la Teresa, que vam fer la nostra feina que era instal·lar el pou, i tot va anar molt bé, per sort.

Una altra fita que sabem també que tens...

Bé, una cosa així fora del normal va ser el gener del 98, quan vam anar a la Patagònia. Jo m'hi vaig afegir a última hora, en principi ni tan sols m'ho havia plantejat. S'havia muntat un grup on hi havia el Jaume Soler, el Diego López, i de fora hi havia el Quico Magrinyà de Valls i el Pep Forest del Vendrell, a més del Toñe, que va fer de cuiner. Tot va ser que vam anar a fer una via amb el Jaume, la Roca Regina, i ens va sortir la Via super rodó, vam anar molt ràpid i bé, i penso que allò em va motivar a afegir-m'hi. Vaig parlar amb el Jaume i els altres per si hi tenien cap inconvenient i res, corrent a comprar el bitllet. Vam estar un mes allà baix i francament, va sortir molt bé. Ho equiparo una mica amb l'Illamínako. La Gouffre Berger també va anar prou bé, però per mi tant l'Illamínako com la Patagònia han estat les fites més importants. Allà a la Patagònia vam tenir moltíssima sort, i jo, sincerament, haig de dir que sense la gent que hi havia allà jo no ho hagués fet, això està claríssim. Tot-hom va funcionar a la perfecció, els

que en sabien més van tirar més estona, els que en sabíem menys vam tirar menys estona, però bé, vam estar a l'últim campament uns quinze o vint dies, i vam tenir la paciència d'esperar i esperar -allà el problema principal és el vent- fins que un dia ens vam aixecar, també tard, però aquell dia no feia vent, i tot va ser sortir corrents i després d'unes horettes i poc abans d'arribar al coll recordo que se'ns va tapar completament el dia, va començar a nevar, i vam dir, bé, què hi farem, ja ho hem intentat i és la vegada que hem arribat més amunt. Vam començar

a desgrimpar un tram i de sobte es va obrir novament el cel, eren les dotze del migdia, i vam dir, tornem-hi, o ara o igual ja no tenim cap més oportunitat... I sí sí, ens vam situar al peu de la paret a les tres de la tarda, vam fer cim aproximadament a les vuit del vespre, ja ens havia començat a nevar a mitja paret, però vam tenir sort. Vam aconseguir fer cim, vam rappelar, l'últim rappel el Jaume recordo que va fer just quan ja s'havia fet de nit. Vam haver d'abandonar una mica de material, però en aquell moment era el mínim que ens podia passar. Ens havíem patejat també una altra via, la Torre Central, i vam considerar que el que havíem fet era ja més que suficient i vam córrer a baix al poble a menjar-nos un tall de carn i a beure una cervesa, que era de total necessitat.

Has fet també alguna cosa en escalada en gel, oi?

Sí, he fet alguna coseta perquè tot s'ha de provar en aquesta vida, diuen, oi, però poca cosa, sincerament, aquí a la casa hi ha gent que ho domina molt més que jo, aquest tema.

Escalant la cara sud del Casco (agost del 1992). Foto: Jordi Vidal

Has participat en altres activitats de la Talaia fora d'aquestes de què has parlat, suposo.

Home, sí, en algun Aplec m'ha tocat anar, l'Andreu m'ha fet fer de control de BTT, en alguna Marxa Social d'Orientació també hi he anat, caminar no és que em cridi molt però penso que de tant en tant s'ha de fer. Al Pirineu he fet alguna sortida. Al Carnaval també gairebé sempre hi he col·laborat, etc.

Creus que aquesta barreja de coses, l'alta muntanya, el senderisme, els campaments, l'espeleo, les activitats culturals, l'esport d'aventura... Creus que fa falta alguna cosa o que ja funciona prou bé?

Home jo penso que sí, que hi ha de ser tot, perquè aquí dins a l'entitat hi ha molts tipus de gent i d'activitats diferents, totes potser englobades en el que és la muntanya, no? Jo sempre dic que la muntanya hi ha moltes maneres de viure-la. Hi ha gent que li suposarà per a ella el màxim fer un cim que potser només té 1000 metres, i això s'ha de respectar, i potser

Cim del Margalida, fent la cresta Salengues-Tempestats (estiu del 1995). Foto: Jordi Vidal

per aquesta persona representarà el mateix que per a una altra fer un cim molt més alt o impressionant. Penso que s'ha d'englobar tot el tipus de gent que hi ha a l'entitat, faci l'activitat que faci, ni que sols sigui agafar un dia el cotxe per acostar-se a la muntanya, perquè aquell dia en té necessitat.

Pel que es veu, doncs, hi estàs d'acord en aquesta barreja-dissa d'activitats. I creus també que això funciona bé o que potser ens falta o ens sobra alguna cosa?

Jo crec que a la llarga, o no tan llarga, l'entitat s'haurà d'anar acoblant a noves maneres d'anar a la muntanya que estan sortint. I quan dic això no vull dir pas esports d'aventura. Perquè per exemple un pot anar a escalar, a fer espeleologia, a esquiar, o pot fer qualsevol activitat de muntanya i per a aquella persona allò li pot representar que està fent un esport d'aventura perquè realment no sent la muntanya, o no en sap, de sentir la muntanya, i en canvi, per a una altra persona, fent el mateix que ha fet aquella altra, és una sensació real que està fent una activitat de muntanya perquè ho sent com a muntanya, no com una aventura. Jo en principi hi estic en contra, de l'esport d'aventura, i fins i tot et diré que no trobo correcta la paraula esport associada a l'activitat d'escalada o espeleologia o esquí, etc. Jo -i penso que com jo molts de la Talaia opinen així- quan escalo o faig espeleo o vaig a esquiar, ni que sigui un esquí més extrem, no penso que estic fent un esport sinó que faig una activitat de muntanya que a mi em satisfà en aquell moment i que la sento profundament.

Et considero jove, i sembla que el que ens falta precisament i que en l'actualitat sortosament s'està engegant és una Secció de Jove, és a dir, de més joves encara que tu. Què n'opines. Creus que han de ser els que impulsin l'entitat en el futur?

Home, és evident que sí. Fins ara hi havia una generació formant la Junta i fa poc temps n'ha entrat una altra de més jove. Penso que de mica en mica s'aniran veient els fruits d'aquesta nova junta i concretament en aquestes seccions que s'estan formant de joves i d'infants perquè a llarg termini hauran de ser ells els nostres recarvis, els que hauran de portar les regnes de l'entitat si volem tirar-la endavant. Jo crec, a més, que a mesura que el local es vagi adequant mitjançant les obres que s'hi duen a terme fa temps, tot resultarà

molt més amè i fàcil per obrir-se encara més a la ciutat i sobretot a la gent jove que no ens coneix o no ens coneix prou bé.

Quina cosa voldries haver fet i encara no has aconseguit, quina és la il·lusió de la teva vida que encara estigui per fer, en el tema de muntanya, evidentment.

Bé, fites, fites, no es pot dir que me n'hagi marcat cap d'especial. Home, al principi hi va haver un temps que pensava molt en allò dels 'vuitmil'. Començaves a llegir llibres de muntanya i allò t'atreia, no? Però et vaig a dir que no ho descarto però també crec que no cal anar a picar tan alt ni tan lluny per gaudir de la muntanya. Aquí mateix a casa nostra, a Catalunya, tenim de tot, podem fer qualsevol activitat que vulguem. No cal buscar-se grans fites per anar a la muntanya, pots fer moltes coses que t'ompliran també moltíssim i pots al·lucinar per un tubó fent qualsevol coseta que es pot considerar sense importància però que tu sens realment en aquell moment. Això no treu que et plantejis per exemple que dintre d'un temps vols fer un viatge i que et passaràs un temps fora experimentant noves activitats i sensacions. Per exemple, he estat dues vegades al Marroc i te'n vas al Sahara i veus quatre dunes i de muntanyes quasi no en veus, i en canvi, per mi és al·lucinant, veus uns paratges que fugen del normal i allò per mi és muntanya, bé, muntanya o natura, tant se val. Això pot ser per a tu el màxim en aquell moment. Per això vull dir que no cal que ens proposem a vegades grans fites perquè podem gaudir al màxim en coses prou senzilles a l'abast.

Rai d'alta muntanya al cim del Valliviera (juliol del 1994). Foto: Jordi Vidal

Encara que sigui una etapa relativament curta respecte a altra gent, per la teva joventut, a tu què t'ha aportat l'excursionisme i la Talaia, personalment?

Doncs un canvi de vida, realment. Abans estava acostumat a un tipus de vida, un tipus de distraccions molt diferents. He après a disfrutar de la vida i del que ens envolta, i hi he fet uns amics que són amics realment, als quals puc explicar moltes coses i que sempre seran amics, tot i que potser som completament diferents els uns dels altres i en canvi des que ens vam conèixer hem estat amics. Jo penso que la muntanya té això, a part que hi puguem gaudir de coses que abans no havíem probat o que desconeixies, la muntanya et porta a llocs, indrets, a moments i a activitats que són indescriptibles, i que francament amb paraules és molt difícil d'arribar a fer entendre als altres el que pots gaudir i sentir. És una cosa inimaginable i fins que no ho probes no ho saps.

Diem que és un bon rotllo, vaja!

Sí, bé, és un bon rotllo però

Cova de Garmapiaga (Santander, abril del 1994). Foto: Jordi Vidal

és una droga, eh?

Una droga, un bon rotllo, en fi, cal que continuïs així. Jo ja no et puc demanar gairebé res més perquè ja ens has explicat moltes coses i la teva principal activitat. Et deixo aquí i espero que continuïs amb l'afició tant a l'espeleo, com a l'escalada, com a l'esquí,

com a tota l'activitat social que porta la Talaia i sempre amb l'empenya que portes ara. Que no decaiguin els ànims i que puguem promocionar estols de joves cap a la muntanya, sobretot això. Moltes gràcies per la teva entrevista.

Josep Blanes

Expedició a les Torres del Paine (Patagònia, hivern del 1998). Foto: Jordi Vidal

Baixada amb esquí del Corredor Estasen (Aneto). Foto: Andreu Ferrer

GR-3: un recorregut per la Catalunya interior **CAMPS-SANT MAMET- CASTELLTALLAT-SALO**

5a etapa: Camps-Sant Mamet-Can Morera-Castellat-Clalet de Cavallers-Salo; 18 d'abril de 1999; 53 participants; 17 km aprox.

D'acord amb el calendari previst, al mes d'abril havíem d'aparcar el GR-3 a Camps i retornar al Camí dels Bons Homes per tal de fer la travessa de Gósol a Bagà. Malauradament, les adverses condicions meteorològiques dels dies anteriors a l'excursió aconsellaren el seu ajornament fins el proper mes de maig. Per tal de no suspendre la sortida, es va optar per fer l'etapa següent del GR-3, malgrat que el sobtat canvi no havia permès la seva preparació i això sempre comporta un cert risc. S'ha de dir que, en aquest cas, el risc era perfectament assumible perquè l'etapa de Camps a Saló, sobre el paper, no presentava cap dificultat i, per altra banda, l'experiència demostrava que, fins aleshores, la senyalització del GR-3 era força correcta.

Respecte al fet de la preparació prèvia de les etapes, cal recordar que no es va començar a fer de manera sistemàtica fins que seguïrem el GR-5, i que fou motivat perquè el sender únicament estava senyalitzat i no hi havia feta cap descripció. Els més veterans recordareu que tot el

GR-7 el vàrem fer sense cap preparació prèvia i que això ens va donar més d'un ensurt: arribada al refugi del Caro quan era negra nit, *pèrdua* dels autocars a Pinós, *bany* del walkie-talkie a les gorges

del Cardener (sortosament no més del walkie-talkie!)...

Aquesta substitució imprevista d'un recorregut per les altes valls del Berguedà per una caminada per les terres

El grup sortint de Camps. Foto: Carles González

El grup contemplant les restes de l'ermita de Sant Mamet. Foto: Carles González

Reagrupament improvisat a Cal Codony. Foto: Carles González

del Bages motivà nombroses desercions entre els preinscrits. Això féu que, a les set del matí del dia 18 d'abril, només una selecta minoria d'incondicionals ens apleguéssim a la plaça de l'Estació per emprendre la marxa cap a Sant Joan de Vilatorrada on arribàrem a quarts de nou; allà, esmorzàrem als llocs habituals, cadascun segons les seves preferències i necessitats.

Després d'aquesta profitosa aturada, continuàrem el viatge vers el llogarret de Camps on era previst iniciar la travessa. Sota un cel molt clar i amb una atmosfera una mica airejada, a dos quarts de deu, emprenguérem la marxa en direcció a la serra de Castelltallat. En un principi, el sender va planejar tot vorejant algunes de les masies esparses que envolten el nucli del poblet i travessant camps d'oliveres. Poc després, però, arribàrem als límits de l'altiplà i començàrem a enfilar-nos pels contraforts de la serra.

Un grup de marxadors, capitanejat pel nostre entranyable "Correcaminos", emprengué la pujada a gran velocitat i aviat es distancià notable-

ment de la resta del grup. Tant fou així, que en passar pel costat de les ruïnes de l'ermita de Sant Mamet, on era previst fer una breu parada, no s'adonaren de l'existència de les nobles despulles i continuaren un bon tros muntanya amunt. S'ha de dir que alguns del grup, assabentats de la pífia, varen refer el camí i s'uniren als reagrupats de Sant Mamet.

Més enllà de Sant Mamet, el sender continuà pujant i així arribàrem a la masia de la Vila, on férem una breu parada. Al costat d'aquest imponent casalot, hi havia un gran dipòsit

d'aigua, bastit amb ciment, bessó d'un que havíem vist prop del monestir de Sant Benet de Bages. Segons uns rètols integrats a l'obra, tots dos foren construïts pel senyor Lluís Badia de Manresa, l'any 1952. Poc després, passàrem pel costat de can Morera i, una mica més enllà, provocàrem un greu ensurt a un ofidi que estava prenent el sol, plàcidament, al bell mig del camí.

La pujada no finalitzà fins que arribàrem al coll de Castelltallat, punt des d'on ja es veu aquest poblet i per on passa la pista que puja de Camps. A partir d'ací, els efectes de l'últim gran incendi cada vegada es van fer més manifestos. Després d'una breu davallada, el camí ens portà fins al coll de la Casa Nova, situat al peu del turonet on se situa el nucli de Castelltallat; eren tres quarts de dotze. En aquest coll, on s'aixeca una bonica creu de pedra, férem un llarg reagrupament, escalant-nos una mica al sol per tal contrarestar la fredor de l'airet que bufava. Alguns aprofitaren el temps de descans per enfilar-se pel turó i visitar Castelltallat; d'altres, no tan neguitosos, feren un aprofun-

Claret de Cavallers. Foto: Carles González

dit estudi del comportament social de les formigues, tot observant atentament les seves evolucions dins d'un gran formiguer a cel obert.

Esgotat el temps previst per al reagrupament, continuarem per la carena tot passant pel costat de la gran explotació agropecuària de can Ferrer. L'absència de vegetació, eliminada dràsticament per l'incendi, ens va permetre de gaudir d'unes grans panoràmiques del Port del Compte, la serra del Verd i la serra del Cadí, totalment emblanquinades per la neu.

Una llarga i forta baixada ens portà fins al desolat mas Codony que, durant l'incendi, fou envoltat per les flames que van arribar a cremar algunes de les seves dependències. Després de fer una necessària parada per tal de refer-nos de la feixuga davallada, continuarem el camí vers el llogarret de Claret de Cavallers, format per un conjunt de construccions molt notables encimbellades damunt la riera. En aquest bonic indret, que té un nom amb reminiscències èpiques, varem fer un breu reagrupament; eren quarts de dues.

Segons la informació de la topoguia, el trajecte de Claret de Cavallers a Saló era una plàcida passejada sense gai-

rebé desnivells. La realitat, però, fou molt diferent. Després de baixar fins el torrent de Coaner, el sender es va enfilà per un tram no gaire ben senyalitzat fins arribar a les envistes de la masia de la Vena. A partir d'allí, tornà a baixar fins al fons del torrent del mateix nom, on trobarem una font i, tot seguit, s'enfilà novament per travessar una última carena que ens separava de Saló.

Finalment, després de tantes pujades i baixades, arribarem a Saló a un quart de tres de la tarda. Però per acabar l'etapa encara ens faltaven uns deu minuts de camí, perquè l'autocar ens esperava al càmping del poble, que està situat als afores. Una vegada allí, alguns caminaires dinaren al restaurant del mateix càmping i altres ho feren

Reagrupament a Claret de Cavallers. Foto: Carles González

a l'aire lliure, en unes taules del bar. A dos quarts de cinc de la tarda, emprenguérem el viatge de tornada cap a Vilanova on arribarem a dos quarts de set.

Agustí Poch

GR-107: de Queralt a Montsegur

Camí dels Bons Homes

GÓSOL - BAGÀ

3a etapa: Gósol-el Collell-Coll de Torn-Coll de la Bauma-Coll de la Bena-Murcurols-Camping del Bastareny (Bagà); 9 de maig de 1999; 86 participants; 24 km aprox.

Haviem abandonat aquesta ruta, potser per allò de no embolicar-nos i deixar transcórrer l'hivern, i fins i tot el passat març, quan ja estàvem disposats a resseguir de nou la ruta dels càtars, els gruixos de neu que s'havien acumulat a darrera hora dissuadiren l'organització de recórrer aquest itinerari, i ens el canviaren pel GR-3 de la Catalunya interior.

Tot plegat, ens trobem altra vegada un parell d'autocars de dos pisos, quasi plens de caminaires, amb direcció a Gósol. En sortir del túnel de Guardiola, tot desviant carretera amunt, la gent començà a despertar-se, sobretot quan, després d'una bona estona i d'uns quants retombs, anaven descobrint la immensa silueta del Pedraforca, imatge que des de perspectives diferents no ens abandonaria en bona part del camí. A l'entrada de Gósol, davant el monument al segador, una bona colla es queda esmorzant a cal Francisco, l'únic establiment obert en aquella hora, si bé uns altres, a la recerca d'un altre lloc, descobriren que mentre compraves coca també podies prendre't una pasta i un cafè amb llet. Tots plegats ens reuníem a la plaça Major, presidida per la font i un monument amb l'escultura de bronze d'una pagesa traint dos grans pans damunt el cap i que dona caràcter a aquell indret.

En un dia claríssim, sense cap núvol, vàrem enfilear aquell bonic camí que molts de nosaltres hem repetit algunes vegades, i que a mesura

que ens enlairem, se'ns descobriren la serra del Verd, l'immens Cadí, encara amb algun ribet de neu, i a la nostra dreta les estribacions del Pedraforca, cim que no veurem fins bona estona més tard. Desemboquem prop de la Font Terrers, però quasi ningú s'atura a beure, ja que encara no estem assedegats. De mica en mica, el camí rocós continua pujant, gairebé sempre envoltat de pins i seguint els senyals blancs i vermells del GR. Una bona estona

més tard, arribaríem al primer reagrupament en un immens prat, just davant del pas del Serrat de la Portella. Aquell relleu carener es caracteritza per les seves protuberàncies rocoses, entre mig de dues de les quals el camí salta a l'altre vessant, a la vall de Cernerres. Però en aquell prat s'hi estava molt bé i mentre arribaven els darrers, alguns es dedicaren a recollir bolets de primavera i altres guaitaven el cel fent conya d'una possible col·lisió de l'estela que deixava un avió reactor i que semblava anar di-

recte cap una nítida imatge de la Lluna. Aiiiiii!, per poc no la toca! Tot rient, seriem de seguida a l'altra banda de la Portella i seguiríem, gairebé planers, per un camí que ara es diu una pujada amable. Aquí ja començaren a aparèixer les primeres flors primaverals després de retirar-se la neu i divisàrem pastorelles i primules, i més endavant algunes gencianes acaules i algunes miosotis i pulsatils... i d'altres que no recordo però que guarnien aquells

Grup de senderistes sortint de Gósol. Foto: Blanca Forgas

campes amb els seus inconfusibles colors. Pel fons de la vall es veu la pista que segueix en direcció oest cap a Josa del Cadí, que de seguida veurem en la llunyania, girant la vista enrere, presidida per la singular muntanya del Cadinell.

Els qui encapçalàvem aquella llarga corrua de caminaires, tinguérem la sort de veure de ben a prop uns quants isards que amb la seva envejable agilitat, i en un tres i no res, només olorar-nos s'esmunyiren cap a la carena del Pedra, gairebé sense temps de fer-los una foto. Seguint Cerneres amunt, els qui coneixíem l'indret esperàvem trobar, en un retomb amagat, aquell potent doll d'aigua fresquíssima de la font de la Roca, tot i que els fulls de la descripció no la mencionaven, segurament com a resultat de no haver-la vist perquè es deuria trobar tapada de neu a l'hora de fer la descripció de l'itinerari. Seguint la tradició dels qui organitzen la Caminada de Gósol, una bona colla es repartiren peces de xocolata i begueren aigua de la font, la qual combinació fa que amb la frescor d'aquella aigua s'accentuï el gust de la xocolata, i diuen que fa passar millor la set. Una estona més de pujada i un fort corrent d'aire ens saluda. Havíem arribat al Collet (1.840 m), un altre conegut paratge on si volguéssim, passant el coll i davallant per la vall que ara s'obre als nostres peus -ara se'n diu torrent de les Mulleres-, faríem cap al santuari de Greu, tot resseguint el faldar del Pedraforca, però en aquest cas no era pas el nostre objectiu. Aquest reagrupament ens reuneix a tots, mentre comentem les superbes panoràmiques que ens envolten, just a la confluència de la pista que ve del mirador del Pedra amb la que seguirem ara i que no deixarem fins al Bastareny i Bagà, i la que davalla per la vall de Cerneres, que en aquest lloc es troba molt malmesa. Tot un seguit de pals indicadors ens assenyalen les direccions i sobretot el nostre camí: el camí dels Bons Homes. Després d'un coll, un altre, el de les Bassotes, i una estona més enllà i guanyant una mica d'alçada, un altre: el coll de Torn (1.920 m).

Això sí, la immensa imatge del Pedra es fa omnipresent, el veurem

Reagrupament prop del pas del Serrat de la Portella. Foto: Blanca Forgas

Ambiant al Collet. Foto: Blanca Forgas

Una part del grup seguint la tradició de la font de la Roca. Foto: Blanca Forgas

La cara nord del Pedraforca des del nostre camí. Foto: Ramon Forgas

Ermita de Sant Martí del Puig, prop de Bagà. Foto: Blanca Forgas

des de totes les perspectives possibles, i això es fa evident per la gran quantitat de fotografies que li dediquen els caminaires. D'aquesta manera queden immortalitzats a les nostres càmeres les canals del Rim-bau, el Verdet, els Pollegons, el Calderer, el Gat i d'altres que caracteritzen aquesta mítica muntanya. No ens oblidem que per un altre costat també apareix majestuosa la serra d'en Cija, que té davant la Baga de Maçaners i l'ampla vall que presideix Saldes. Però es veu que aquell dia era el dels Colls (no els de Vilanova, està clar) ja que després de passar-ne tres, en venien un parell més: el coll de la Bauma (1.580 m), en una cruïlla de camins, per on es pot baixar directament al santuari de Gresollet que queda sota

mateix, uns 300 m més avall. Allí trobem un monòlit d'homenatge dels Cantaires de la UEC i del seu mestre Elisard Sala. Bastant més avall, cap als 1.460 m, ens trobem amb el coll de la Bena, també en una altra cruïlla de camins i on deixariem la pista principal per seguir-ne una de més secundària que davalla entremig d'un extens bosc que guarneix tota la serra de Gisclareny. Quan el camí troba una clariana, ens ofereix una bona panoràmica de la llarga carena del Cadí i el Moixeró.

Ens dirigim cap a les cases de Murcurols (en algun lloc hem vist escrit Murcarols, però tant se val!), tot i que el camí baixa en una zigzaga continua i creua diverses vegades l'escàs canalet dit el Rec de

Murcurols. Finalment, arribem prop de les enrunades cases, on hi ha una bassa de recollida d'aigua tancada per una malla metàl·lica que no permet que ens hi acostem. Ens escampem per tot arreu per cruspir-nos el contingut de les nostres carmanyoles. Evidentment, era l'hora de dinar. Entre queixalada i queixalada, comentàvem l'esplèndid paisatge, tot i que a mig dinar encara arribaven els més endarrerits i era qüestió de no entretenir-se gaire estona, perquè encara quedava ben bé una hora i mitja per finalitzar l'itinerari. Tot i amb això, alguns es permeten fer una mitja becaïna estirats a l'herba del prat.

Ja de cara avall, tothom en passa a via i després de passar l'imperceptible collet de Murcurols, el camí ens porta en direcció al Puig de la Baga on es troba l'ermita de Sant Martí del Puig. Però com que l'ermita, per molt romànica que sigui, no quedava exactament tocant al camí, la visita es converteix en optativa i només hi pugen una bona colla, tot i que des d'allí es divisa una bona vista de la vall del Bastareny.

Seguirem baixant fins a empalmar amb una ampla pista que travessa el riu Bastareny, prop d'un antic molí, seguint una mica més tard per davant d'una casa de colònies i continuant per una vall que s'ha començat a eixamplar, mentre el riu ens queda al fons i a la dreta. Al cap d'una estona se'ns ofereix una vista del pont romànic de Pètolà que ostenta una restauració ben poc reeixida. Cada vegada, ens acostem més al lloc d'arribada on, finalment, dividim els autocars, just davant el Camping Bastareny, al municipi de Bagà. Com que la comitiva s'ha allargassat, mentre arriben els darrers aprofitem per rentar-nos als serveis del càmping, prendre'ns una cervesa i comentar aquest excel·lent itinerari. Ni ens adonarem que ja havíem travessat Bagà i ens trobem carretera enllà, en ruta cap a Vilanova. Si tot va bé, a la propera etapa, aquest GR creuarà el Cadí per arribar fins a Bellver de Cerdanya. Tornarem a veure'ns!

Josep Blanes

GR-107: de Queralt a Montsegur

Camí dels Bons Homes

GRÉIXER - COLL DE PENDÍS - TALLÓ

4a etapa: Gréixer-Escriu-Re-fugi Sant Jordi-Coll de Pendís-Font de l'Inglà-Sant Serni de Coborriu-Talló; 6 de juny de 1999; 83 participants; 5h 15' aprox.

En Rodríguez Picó ja ens ho havia pronosticat: pluges a la zona nord de Catalunya, però nosaltres no li férem massa cas i, apa! cap a la Cerdanya hi falta gent! Diumenge 6 de juny a les 6 del matí, 83 caminaires units a la plaça de l'Estació esperen el parell d'autobusos que ens han de portar fins a prop de Gréixer per iniciar aquesta quarta etapa del GR-107 i darrera de la temporada senderista 1998-99. Ens encabim als autocars i enfilem directe a Guardiola de Berguedà, amb les parades ja habituals per recollir els companys de Canyelles i Manresa. A mig camí

ja es veia tot el cel bastant tapat. Arribem a Guardiola de Berguedà a l'hora prevista i ens escampem pels bars que trobem gairebé a peu de carretera, que és la via principal de la població. I ja havent esmorzat reemprenem la ruta en autocar en direcció a Coll de Pal i fins a la cruïlla de Gréixer, on deixem els autocars per iniciar l'etapa d'avui. De fet l'hauríem hagut de començar on vàrem acabar l'anterior, en el càmping Bastareny prop de Bagà, però vist que d'allà a Gréixer transcorria per carretera, el grup organitzador optà per neutralitzar aquest tram.

És un quart de deu del matí quan ens disposem a iniciar el recorregut. Un gran rètol ens indica que ens trobem en el Parc natural de Cadí-Moixeró i d'altres més petits ens confirmen el camí a se-

guir de Gréixer (Greixa). Deu minuts després ens reagrupem tots en aquest bonic enclavament situat a 1100 m alt a sota mateix de la serra de Moixeró, pertanyent al terme municipal de Guardiola de Berguedà. El temps continua gris i emboirat i no ens permet de veure les Penyes Altes del Moixeró, però sí que ens deixa fer una visita facultativa a l'antiga parròquia de Sant Andreu de Gréixer i el seu campanar d'espadanya, a on algun agosarat intenta arribar remuntant el mur de ponent. Temps de donar el tomb a l'església, de fer quatre fotos, i ens reagrupem novament amb la resta de companys per endinsar-nos tots ple-gats en una espessa roureda. Travessem la canal de la Serp, creuem el torrent de la Fontbona i poc després deixem uns minuts el camí per acostar-nos a l'Estanyet de Gréixer, una presa en forma de llac molt pintoresc i un saltant d'aigua que no és altra cosa que el seu sobreeixidor.

El camí va fent revolts i pujada continua i hem deixat la roureda per una magnífica fageda, la fageda del Clot d'en Pere, que alguns de nosaltres recordem amb els colors esplèndids d'una tardor de fa alguns anys. Davant la Bauma la Baiol ens desviem cap a la dreta tot seguint l'itinerari 2 indicat en uns rètols, per arribar alguns minuts després, i sempre pujant, al coll d'Esriu (1500 m), on fem un petit reagrupament. Ara la pista continua en franca davallada i en una mitja hora escassa ens situem a ca l'Esriu (1290 m),

Capella de Sant Andreu de Gréixer, a l'inici de l'etapa. Foto: Blanca Forgas

una edificació en ruïnes al mig d'aquesta vall envoltada de cingleres. Al fons, entre els cingles i la boira, s'endevina l'estret d'Escriu o del Pendís, que comunica amb la vall del Bastareny, prop del molí per on havia transcorregut el darrer tram de l'etapa anterior. Passades les construccions ruïnoses de l'Escriu, canviem de vessant per començar a pujar cap al coll de Pendís. Just al canvi de vessant de muntanya comença a plovisquejar; la vestimenta acolorida dels caminaires es canvia ben aviat per la bigarrada coloraina de capel·lins i paraigües, alguns ben espectaculars i estrafets, per cert. Creuem el torrent de la Font del Faig i tot seguint uns senyals grocs del parc natural arribem en uns prats amplis i de seguida albirem, entre una densa boira i plogim, el Refugi Sant Jordi, situat a 1590 m alt, al mig d'un bonic paisatge prealpí amb prats i boscos de pi negre envoltats de cims de més de 2000 metres.

Un petit reagrupament per fer algun mos i una beguda asseguts al voltant de les taules del refugi o al defora mateix i continuem endavant, passant per la font del Faig i pujant entre la pluja i la boira, que ara s'ha fet més espessa, fins a fer cap a l'esperat -i temut- coll de Pendís, a 1790 m alt, pas natural entre el Berguedà i la Cerdanya. En aquesta petita esplanada conflueixen el GR-107 amb la variant GR-150-1, que recorre tota la carena del Moixeró i el Cadí. Un pal indicador ens informa dels diferents itineraris.

I quina vista més esplèndida que tindriem des d'aquest punt si no fos per la boira i la pluja! Ai, amic Rodríguez Picó, com et recordem! Per què no t'has equivocat en el teu pronòstic? Qui més qui menys recorda la darrera etapa del curs anterior, en el Golf de Roses, on també ens acompanyà la pluja!

En aquest punt del coll de Pen-

El refugi Sant Jordi entre la boira. Foto: Blanca Forgas

Típica postal d'aquesta etapa del Camí dels Bons Homes. Foto: Blanca Forgas

dís s'havia previst fer-hi un reagrupament, però donada la inclemència del temps tothom hi passa de llarg, només el temps just per tenir algun canvi d'impressions i tirar alguna fotografia per record del nostre pas pel coll. D'aquí, ara ja davallem de valent en direcció cap al nord i per un antic camí ramader entre bosc de pi negre. El full de ruta, que portem mig rebregat i remullat entre les mans, ens parla del lloc on ens trobem que és com un balcó privilegiat per sobre els boscos de la vall de l'Inglà, i que al fons podem veure -ens diu- tota la depressió que és la Cerdanya i el Pirineu axial al darrere. Bé, doncs, no dubtem pas que sigui així, però

haurem de tornar-hi un altre dia que faci més bo per veure-ho. De moment ens conformem per veure de prop aquests gegants pins avets d'un verd tendre i humit que són una glòria, mentre anem baixant per una pista amplíssima i força còmoda de fer, val a dir-ho, en aquest dia plujós. Sense afuixar el pas -la pluja ens empeny- hem anat deixant el vessant del grau de Cireres i hem creuat un rierol que baixa del turó de Prat Agre, i després de la font dels Cortals hem arribat al costat del Refugi de l'Inglà, un refugi forestal d'accés lliure al bell mig d'una àrea de picnic. Aquí el grup organitzador delibera: ens hi quedem a dinar o no? Ara la pluja ha passat a

Sant Serni de Coborriu, ja a les envistes de Bellver i de Talló. Foto: Blanca Forgas

Paisatge suau típic de l'alta vall del Segre, ja molt a prop de Bellver de Cerdanya. Foto: Blanca Forgas

ser intermitent però tot i així el lloc no sembla molt engrescador per quedar-nos-hi. Seguirem doncs endavant i ja dinarem al final!

Sense abandonar doncs la pista continuem baixant entre arbres caducifolis i pi roig. Voregem el riu Ingla i havent creuat per un pont de formigó canviem de vessant. Poc després trobem la Font de l'Ingla i una àrea de picnic on hauríem pogut dinar si no hagués estat pel temps. Creuem més d'una vegada el riu i entrem en un petit congost. Anem flanquejats de flairoses i florides ginesteres que fan molt de goig. Deixem el límit del parc natural del Cadí-Moixeró i entrem a la plana de la Cerdanya.

Ja hem sortit de la tancada vall de l'Ingla i passem pel mig de camps de conreus on se sent l'olor d'herba segada i humida. Som a la part més baixa de la depressió tectònica que hi ha entre el Pirineu i el Prepirineu: la Cerdanya. Masia i font de Misser Pi, la primera casa habitada que hem trobat de Grèixer fins aquí. Fa estona que anem caminant tot sentint uns trets no gaire lluny de nosaltres i perllongats per un eco estrident. Després de diverses hipòtesis, que si espantaocells, que si espanta núvols, resulta que vénen d'una propera àrea de camp de tir.

Poca estona després ens plan-

tem davant de Sant Serni de Coborriu, a 1090 m alt i punt de confluència amb el GR-150 que va junt amb el nostre 107 fins a l'entrada de Bellver. Es tracta d'una església romànica, d'una sola nau i absis semicircular llis i teulada de llicorella restaurada. Passada aquesta, ja s'endevina el final del nostre recorregut d'avui. La pluja ha cessat, boniques panoràmiques de planura conreada i limitada per turons verdíssims amb una caputxa de boira que es va esvaint. Cap al final, una vista com de postal o calendari amb Bellver de Cerdanya al fons i més a prop el campanar de l'església romànica de Santa Maria de Talló, anomenada la Catedral de la Cerdanya. Ha parat de ploure i els nostres estómacs comencen a fer-se sentir. Al poble de Talló, situat al sud de la vila de Bellver, al mig d'una placeta o arrecerats a les cases properes hi instal·lem les nostres carmanyoles, el temps just de dinar, recollir els estris i pujar novament als autocars, on estenem la bugada perquè s'eixugui de la mullena mentre ens traslladem a la propera àrea del Cadí on uns cafès calents -i algun cigaló, no ens enganyem!- ens acaben de posar a to...

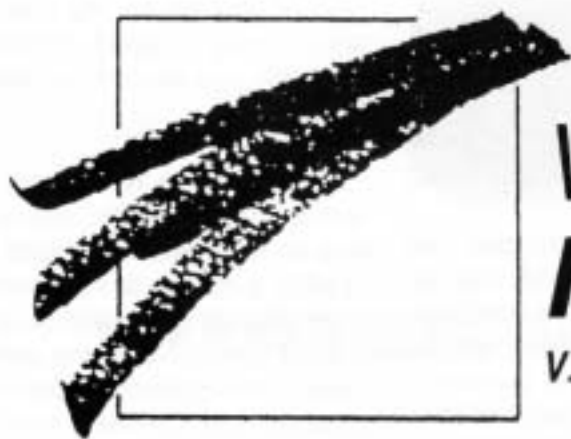
Ha estat un recorregut bastant fort, molt pujador, d'una vintena de quilòmetres i la meitat sota la pluja, però que ens ha permès, si no descobrir, a causa de la grisor del temps, intuir una panoràmica i una vegetació esplèndides d'aquesta part del nostre país. Una excusa per tornar-hi un dia de sol, per què no? O fins i tot en època de tardor, un itinerari totalment recomanable. Si més no donem-nos cita per al curs que ve, passat l'estiu i les vacances, per continuar aquesta ruta que ens ha de portar finalment a Montsegur. Ànim, senderristes, que només ens queden un centenar de quilòmetres...

Blanca Forgas

la lionesa

PASTISSERIA

Santa Eulàlia, 6 - Tel. 93 893 02 99
VILANOVA I LA GELTRÚ

VIATGES
INTERGAVA

V. INTERNACIONAL GAVA, S.A. G.C. 129

LA VOSTRA AGENCIA DE CONFIANÇA
US OFERIM TOT TIPUS DE SERVEIS I PRODUCTES
A MES DE LA VENDA DE BITLLETS D'AVIO I TREN

OFERTES ESPECIALS PER ALS SOCIS DE L'A.E.TALAIA
CONSULTEU-NOS... US ESPEREM!

C. Almirall Colom, 6 - Tel. 93 814 43 53 - Fax 93 814 28 07 - VILANOVA I LA GELTRÚ

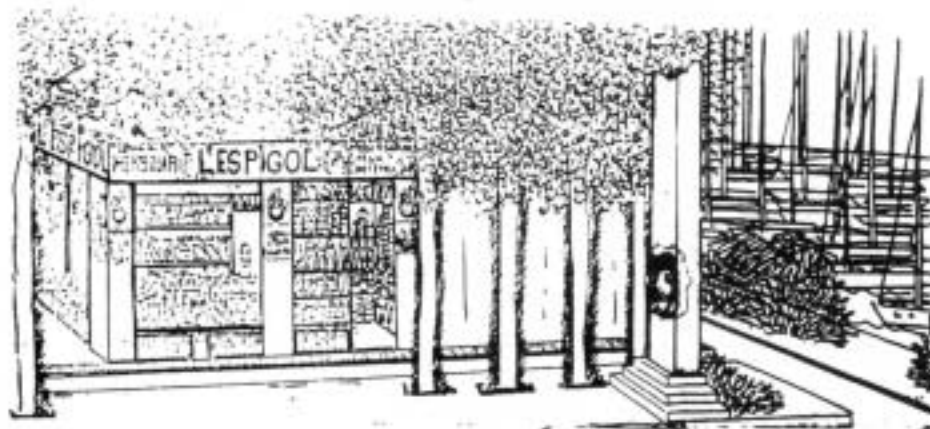
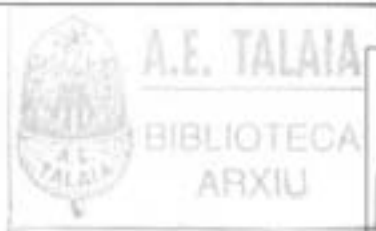
El plaer de comprar

i ara hem obert botiga a Vilanova,
al c/ Dr. Zamenhof, 28 - Tel. 93 815 92 14

P La compra fàcil
PASSEIG MARÍTIM - SEGUR DE CALAFELL

HERBOLARI L'ESPIGOL

Herbes, dietètica, formatges i especialitats

GRAN
ASSORTIT
DE
PRODUCTES
ENERGÈTICS
PER A
ESPORTISTES

Rambla de la Pau, 103 - Tel. 93 815 13 11 - 08800 Vilanova i la Geltrú

El Giraldo

«EL BUEN TAPEO»

junt a la Piscina Municipal

C/ Pelegrí Ballester, 19-21
Tel. 93 815 62 02

08800 VILANOVA I LA GELTRÚ

 **INTERSPORT
OLARIA**

TOT PER A L'ESPORTISTA

A Vilanova:
Pl Soler i Gustems, 5
Francesc Macià, 50
Francesc Macià, 101

A Vilafranca:
La Parellada, 18

Ai Vendrell:
Àngel Guimerà, 32

Intersport Olaria us ofereix un bon assortit de botes, motxilles i sacs per a tot tipus d'excursió i senderisme. Amb el suport de les marques

**McKinley
Alpina
Boreal**

**Ferrino
Coleman
Chiruca**

**Salomon
Line 7
Petzl**

**Trango
Columbia
Polar Mountain**

que et garanteixen un bon material per a cada ocasió.

I a més, durant aquest mes, els socis de La Talaia us podeu beneficiar d'un 10% en els articles de muntanya